

Problematika daně z přidané hodnoty v mezinárodním prostředí

Bakalářská práce

Studijní program: B6208 – Ekonomika a management
Studijní obor: 6210R015 – Ekonomika a management mezinárodního obchodu
Autor práce: **Miloslava Přívozníková**
Vedoucí práce: Ing. Martina Černíková, Ph.D.

Zadání bakalářské práce

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Miloslava Přívozníková**
Osobní číslo: E15000234
Studijní program: B6208 Ekonomika a management
Studijní obor: B6210R015 – Ekonomika a management mezinárodního obchodu
Zadávající katedra: katedra financí a účetnictví
Vedoucí práce: Ing. Martina Černíková, Ph.D.
Konzultant práce: Ing. Ondřej Macoun
KODAP, s.r.o., daňový poradce

Název práce: **Problematika daně z přidané hodnoty v mezinárodním prostředí**

Zásady pro vypracování:

1. Stanovení cílů práce.
2. Právní úprava DPH v České republice.
3. Společný systém DPH v Evropské unii.
4. Dopad na podniky zabývající se mezinárodním obchodem.
5. Zhodnocení naplnění cílů práce a formulace závěru.

Seznam odborné literatury:

- BENDA, Václav. 2016. *DPH při obchodování se zbožím v rámci EU a se třetími zeměmi*. Praha: Svaz účetních, Metodické aktuality Svazu účetních. ISBN 978-80-87367-68-1.
- ŠIROKÝ, Jan. 2012. *Daně v Evropské unii* 5. vyd. Praha: Linde. ISBN 978-80-7201-881-9.
- NERUDOVÁ, Danuše. 2014. *Harmonizace daňových systémů zemí Evropské unie*. 4. vyd. Praha: Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7478-626-6.
- GALOČÍK, Svatopluk a František LOUŠA. 2017. *DPH a účtování: přeprava, dovoz, vývoz, služby*. 7. vyd. Praha: GRADA Publishing. ISBN 978-80-247-5838-1.
- ŠIROKÝ, Jan, Regína STŘÍLKOVÁ. 2015. *Trend, Development, Role and Importance of VAT in the EU*. Brno: CERM. ISBN 978-80-7204-908-0.
- PROQUEST. 2017. *Databáze článků ProQuest* [online]. Ann Arbor, MI, USA:ProQuest. [cit. 2017-09-28]. Dostupné z: <http://knihovna.tul.cz>

Rozsah práce: 30 normostran
Forma zpracování: tištěná / elektronická
Datum zadání práce: 31. října 2017
Datum odevzdání práce: 31. srpna 2019

prof. Ing. Miroslav Žižka, Ph.D.
děkan Ekonomické fakulty

L.S.

Ing. Martina Černíková, Ph.D.
vedoucí katedry

V Liberci dne 31. října 2017

Prohlášení

Byla jsem seznámena s tím, že na mou bakalářskou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, zejména § 60 – školní dílo.

Beru na vědomí, že Technická univerzita v Liberci (TUL) nezasahuje do mých autorských práv užitím mé bakalářské práce pro vnitřní potřebu TUL.

Užiji-li bakalářskou práci nebo poskytnu-li licenci k jejímu využití, jsem si vědoma povinnosti informovat o této skutečnosti TUL; v tomto případě má TUL právo ode mne požadovat úhradu nákladů, které vynaložila na vytvoření díla, až do jejich skutečné výše.

Bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a na základě konzultací s vedoucím mé bakalářské práce a konzultantem.

Současně čestně prohlašuji, že tištěná verze práce se shoduje s elektronickou verzí, vloženou do IS STAG.

Datum:

Podpis:

Anotace

Tato bakalářská práce se zaměřuje na daň z přidané hodnoty v mezinárodním obchodě. V první části se práce zabývá členěním daní v České republice a tím jakou roli hrají daně ve správném fungování každého státu. Dále jsou vymezeny základní pojmy, výpočty, sazby daně a vše, co s daní z přidané hodnoty souvisí. V další části je aplikována DPH do mezinárodního prostředí. Je zde uveden vývoj daně a její harmonizace, intrakomunitární plnění a použití daně při obchodování s jinými státy. Poznatky z teoretické části jsou aplikovány do praktické části, která ukazuje modelovou situaci obchodování podniku se zahraničím, o co všechno se musí podnik v rámci DPH postarat, jaké má povinnosti a jak obchod s jinými zeměmi zaznamenává do svého účetnictví. Účelem této práce je nastínit problematiku DPH a vysvětlit, čím se musí podnik zabývat, když chce obchodovat se zahraničím.

Klíčová slova

Daň, daň z přidané hodnoty, Evropská unie, intrakomunitární plnění, sazba daně, nepřímé daně, harmonizace, plátce daně.

Abstract

Trends and Issues in Value Added Taxation in International Trade

This bachelor thesis focuses on value added tax in international trade. The first part of the thesis deals with division of taxes in the Czech Republic, as well as the role of taxes in the smooth functioning within every country. In addition, the thesis specifies basic terms, calculations, tax rates related to value added tax. The following part applies VAT to the area of international trade, including a tax progress and its harmonization, tax performance within the EU countries and the use of tax on trading with other countries besides. The practical part draws on theoretical knowledge with a focus on a model situation of a company trading with foreign companies. The main aim is to point out the issues on what the company needs to be aware of in terms of VAT, its duties and the way how the company records the trade with other countries into its accounting. The purpose of this work is to outline the subject of VAT and explain the business matters while trading with foreign companies.

Keywords

Tax, value added tax, European Union, tax performance within the EU countries, tax rate, indirect taxes, harmonization, taxpayer.

Obsah

Seznam zkratk.....	8
Seznam tabulek.....	9
Seznam obrázků.....	10
Úvod.....	11
1 Daňový systém ČR	13
2 Daň z přidané hodnoty v ČR.....	16
2.1 Konstrukční prvky daně.....	16
2.2 Výpočet daňové povinnosti.....	20
3 Daňová harmonizace.....	22
4 DPH při obchodování se zahraničím.....	26
4.1 Intrakomunitární plnění.....	27
4.2 Dovoz a vývoz.....	33
5 Modelová studie obchodování s Německem.....	37
5.1 Dodání zboží do Německa.....	39
5.2 Zasílání zboží do Německa.....	41
5.3 Konsignační sklad.....	43
5.4 Přiznání k DPH.....	44
5.5 Zhodnocení výsledků analýzy.....	46
Závěr.....	48
Seznam použité literatury.....	50
Seznam příloh.....	54

Seznam zkratek

ČR – Česká republika

ČNB – Česká národní banka

DIČ – Daňové identifikační číslo

DPH – Daň z přidané hodnoty

EU – Evropská unie

HDP – Hrubý domácí produkt

INCOTERMS – International Commercial Terms

MMF – Mezinárodní měnový fond

NATO – Severoatlantická aliance

OECD – Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj

OSN – Organizace spojených národů

SRN – Spolková republika Německo

VIES – VAT Information Exchange System

Seznam tabulek

Tabulka 1: Výpočet daňové povinnosti.....	20
Tabulka 2: Sazba daně z přidané hodnoty členských států EU k 1.1.2018 (v %)......	24
Tabulka 3: Makroekonomické ukazatele Německa.....	38
Tabulka 4: Limity pro zasílání zboží u členských států EU.....	43

Seznam obrázků

Obrázek 1: Třídění osob povinných k dani.....	17
Obrázek 2: Přiznání k DPH při dodání do Německa plátcí daně.....	40
Obrázek 3: Přiznání k DPH při dodání do Německa neplátcí daně.....	41
Obrázek 4: Přiznání k DPH při zasílání zboží do Německa nad limit.....	42

Úvod

Daně jsou nedílnou součástí fungování každého státu a součástí života každého občana. Pomocí daní je přispíváno do státního rozpočtu a každý občan pocítuje daňovou zátěž. Daně jsou vybírány každý den, od každé osoby a v různých situacích. Ať už při nákupu v obchodě nebo při večeři v restauraci. Jsou také odváděny z výplat pracovníků. Každý člověk placení daní pocítuje a ví, že je to nezbytná součást jeho života.

Nejčastěji placenou daní je daň z přidané hodnoty (DPH). Ta je ukryta v ceně zboží a služeb, které ve svém životě každý používá. Problematika daně z přidané hodnoty není zrovna jednoduchá. Každá firma, každý podnikatel musí znát zákon týkající se DPH a musí ho umět správně použít, zejména pokud je plátcem daně.

Cílem této práce je analyzovat daň z přidané hodnoty, zejména její fungování v rámci mezinárodního obchodu, ukázat, jaký vliv má DPH na obchodování podnikatelů s ostatními zeměmi a co musí podnik v rámci DPH obstarat, pokud chce se zahraničním obchodovat.

Tato práce se zabývá problematikou daně z přidané hodnoty, a to i v mezinárodním měřítku. První část práce vysvětluje systém daní v České republice, jeho členění, funkce a přínosy. Poukazuje na nezbytnost vybírání daní a přehledně rozebírá veškeré daně, které do státního rozpočtu přispívají. Ve druhé části je rozebrána daň z přidané hodnoty, základní pojmy s ní spojené, dále jsou zde vymezeny osoby, kterých se daň přímo či nepřímo týká, a jsou zde obsaženy výpočty a sazby daně. Třetí část obsahuje proces harmonizace nepřímých daní a vývoj DPH v průběhu let, dále výčet sazeb DPH ve všech členských státech EU. Čtvrtá část se týká mezinárodního obchodu. Je zde zkoumáno používání daně z přidané hodnoty při obchodování s ostatními státy, zejména se státy Evropské unie. Rozebírá také dovoz a vývoz do třetích zemí. Poslední část obsahuje modelovou situaci dodání zboží do Německa. Nejprve je definováno Německo, jeho ekonomická situace a obchodování Německa s Českou republikou. Dále jsou zde vymezeny situace, které mohou při dodávání zboží nastat, je zde rozlišeno, zda podnik dodává své zboží plátcem či neplátcem daně. Tato kapitola také poukazuje na důležitost daňového identifikačního čísla.

Dále je zde definováno zasílání zboží a dodávání zboží do konsignačních skladů. V úplném závěru je popsáno přiznání k DPH, vysvětleny jeho části a je zde rozebráno vše, co si musí plátce při podávání přiznání k DPH pohlídat.

1 Daňový systém ČR

Daňový systém České republiky je velmi podobný daňovým systémům všech vyspělých zemí, zejména těm evropským. Daně se nevybírají samoučelně. Stávají se nejvýznamnějším příjmem státního rozpočtu a pro fungování státu je jejich výběr nezbytný. Jak uvádí Klimešová (2014), daň je povinná, zákonem stanovená platba, která pravidelně proudí do státního rozpočtu a je nenávratná. Daň je vybírána pouze peněžitou formou, není placena na konkrétní účel a spravuje ji stát nebo veřejnoprávní korporace.

Podle Širokého (2016) plní daně celou řadu funkcí. Základní funkcí je funkce fiskální, tj. naplnění státního rozpočtu v oblasti příjmů. Další funkcí je funkce alokační, ta umožňuje rozmístění finančních prostředků mezi veřejný a soukromý sektor. Díky této funkci může stát usměrňovat preference spotřebitelů. Třetí funkce je funkce redistribuční, tj. přerozdělování důchodů od bohatších k chudším. Čtvrtá funkce je funkce stimulační. Stát poskytuje různé formy daňových úspor pro osoby, které např. vytvoří nová pracovní místa, podporují vědu a výzkum atd., nebo naopak subjekty vystavuje vyššímu zdanění, aby je demotivoval od spotřeby nějakého statku (např. cigaret, alkoholu). A v neposlední řadě mají daně funkci stabilizační, kdy přispívají ke zmírňování cyklických výkyvů v ekonomice. Mají zajistit přiměřenou zaměstnanost, cenovou stabilitu a ekonomický růst. V období konjunktury daně odčerpávají do veřejných rozpočtů vyšší díl a vytváří rezervu, v období stagnace pomáhají ekonomiku nastartovat.

V daňovém systému České republiky jsou rozlišovány dvě skupiny daní. Jsou to daně přímé a daně nepřímé. Jak uvádí Vančurová (2014, s. 55): „*Přímé daně se vypočtou z předmětu daně poplatníka, který je zpravidla povinen také daň sám odvést. Nepřímé daně (až na výjimky) vybírá a odvádí jiná osoba než poplatník.*“ Podíl přímých daní na daňových příjmech v posledních letech postupně klesá, a naopak daně nepřímé, které ovlivňují spotřebu, a tím i potenciál ekonomického růstu, se zvyšují.

Přímé daně se využívají také jako nástroj regulace sociálních prvků. Oproti daním nepřímým, které jsou zahrnuty v cenách zboží, jsou přímé daně pro poplatníky viditelnější, zejména díky jejich adresnosti, a dokáží se lépe přizpůsobit platební schopnosti

jednotlivých subjektů. Mají ovšem negativní účinky na nabídku práce (část pracovního důchodu je díky dani odebrána a to může způsobit neochotu pracovat) a úspory (zdanění úspor snižuje jejich užitek, díky této skutečnosti může dát poplatník přednost spotřebě nad úsporou). Daň se obvykle odvádí z příjmu nebo majetku poplatníka. U těchto daní lze přesně specifikovat daňový subjekt. Plátce daně je zároveň daňovým poplatníkem (Vančurová, 2014).

Přímé daně jsou v České republice rozděleny na daně z příjmů a daně majetkové. Daň z příjmů se dále člení na daň z příjmů fyzických a právnických osob. Daň z příjmů fyzických osob činí 15 % a odvádí ji osoby samostatně výdělečně činné. Daň z příjmů právnických osob činí 19 % a odvádí ji právnické osoby, ty se k ní musí registrovat hned po svém vzniku. Tyto daně jsou pro Českou republiku třetím nejdůležitějším rozpočtovým příjmem.

Daně majetkové jsou pouze doplňkovým daňovým příjmem. Člení se na daně z nemovitých věcí (do roku 2014 daň z nemovitostí), na daň z nabytí nemovitých věcí (do roku 2014 daň z převodu nemovitostí) a na daň silniční. 1. ledna 2014 zanikly jako samostatné daně daň dědická a daň darovací. Předměty těchto daní jsou nyní předmětem daně z příjmů. Příjmy z dědictví jsou od daně zcela osvobozeny a dary jsou osvobozeny za určitých podmínek. Daň z nemovitých věcí je tvořena daní z pozemků a daní ze staveb a jednotek (Jurčík, 2015).

Silniční daň je velmi specifická. Platí se za užívání motorových vozidel určených pro podnikatelské účely. Prostřednictvím této daně poplatníci přispívají na údržbu silnic a dálnic, po kterých se svými vozidly jezdí. Tato daň není vybírána v ceně zboží, nýbrž je placena v určitých časových intervalech. Daň se platí za vozidla používaná k podnikání nebo vozidla vážící alespoň 3,5 tuny. Silniční daň se platí ročně ve čtyřech zálohách a majitel vozidla je povinen podat daňové přiznání do konce ledna následujícího roku (BusinessInfo, 2018).

Nepřímé daně jsou ve své podstatě daně ze spotřeby (Široký, 2015). Jsou zahrnuty jako přírážka v ceně zboží nebo služeb nakupovaných zákazníkem či spotřebitelem.

U takovýchto daní nelze předem určit daňového poplatníka neboli osobu, která bude v konečné fázi daň platit. Známe je pouze plátce daně, který konkrétní nepřímou daň odvádí státu. Jak uvádí Jurčík (2015), nepřímé daně se dělí na daně univerzální, selektivní a ekologické. Mezi daně univerzální patří daň z přidané hodnoty, kterou se bude celá tato práce dopodrobna zabývat. Selektivní daň je daň spotřební. Mezi daně ekologické patří daň z elektřiny, zemního plynu a pevných paliv. Tyto daně se stávají součástí ceny zboží a služeb a při prodeji či nákupu v různých státech hrají významnou roli.

Spotřební daň je zaváděna státem kvůli regulaci ceny určitých komodit na trhu za účelem snížení prodávaného množství zboží. Takové komodity jsou považovány za škodlivé buď pro jednotlivce, nebo pro celou společnost. Do spotřební daně patří daň z minerálních olejů, daň z lihu, daň z vína a meziproduktů, daň z piva a daň z tabákových výrobků. Základní myšlenkou této daně je díky vyšší ceně těchto komodit snížit poptávku po nich (Vančurová, 2014).

Podle Jurčíka (2015) mají nepřímé daně tu výhodu, že se jejich placení nelze vyhnout, jedinou možností je omezení spotřeby. Zvyšování nepřímých daní je pro stát snazší než zvyšování sazeb daní z příjmů, a to z toho důvodu, že nepřímé daně jsou skryté v ceně zboží a služeb. Další výhodou je jejich neutralita, kdy každý platí stejně velkou daň bez ohledu na výši příjmu občana.

Dělení na daně přímé a nepřímé je pouze jedním ze způsobů třídění. Dalším hlediskem může být podle Kubátové (2015) třídění podle objektu, ke kterému se vztahují (z důchodu, ze spotřeby, z majetku), dále podle vztahu k poplatníkovi (osobní, in rem = „na věc“), podle dopadu (proporcionální, progresivní a regresivní) či podle daňového určení (nadstátní, státní, vyšších územněsprávních celků, municipální). Daně lze členit mnoha způsoby, zde je vyjmenována pouze část z nich.

2 Daň z přidané hodnoty v ČR

Daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) upravuje zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Tento zákon je sestaven tak, aby nebyl v rozporu se směrnicemi EU. Problematika DPH je Evropskou unií harmonizována, zejména Směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému DPH. Vlády všech 28 zemí se dohodly, že harmonizují své předpisy a minimální sazby, aby zabránily přeshraničnímu narušování hospodářské soutěže mezi státy Unie. Vlády mohou libovolně uplatňovat své sazby, pokud jsou vyšší než minimum dané směrnicí EU (Široký, 2012).

Jak uvádí Kuneš (2017), DPH je daní nepřímou, platí ji koneční spotřebitelé nebo podnikatelské subjekty, které nejsou plátcí daně. Princip fungování daně z přidané hodnoty je, že daň je vybírána na každém stupni zpracování, nikoli však z celého obratu, ale pouze z toho, co bylo k hodnotě statku na daném stupni přidáno. Zdaňuje se tedy pouze přidaná hodnota.

2.1 Konstrukční prvky daně

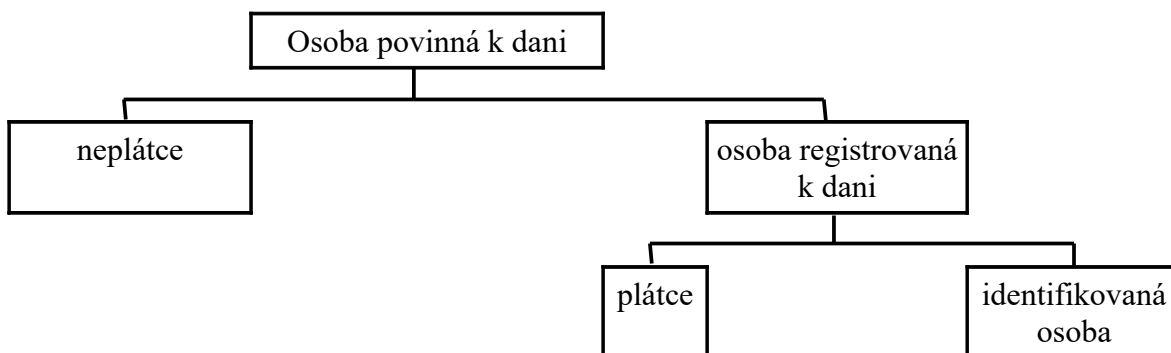
DPH se týká všech osob. Je placena při nákupu zboží a služeb, jak v tuzemsku, tak i v zahraničí. Většina osob je ovšem osobami nepovinnými k dani, tzn. že jsou pouze pasivními účastníky a nemusí daň státu odvádět a vykazovat (běžný občan). Při výběru daně z přidané hodnoty jsou důležitou skupinou ti, kteří vykonávají ekonomickou činnost, tzn. jsou osobami povinnými k dani.

Osobou povinnou k dani je každá osoba vykonávající ekonomickou činnost, ať už v tuzemsku, v jiném členském státu Evropské unie, nebo v další zemi. Pojmem ekonomická činnost se rozumí vše, co je běžně označováno jako podnikání, tedy soustavné činnosti vykonávané za účelem dosažení zisku. Ekonomickou činností může být i soustavné využívání hmotného i nehmotného majetku za účelem získání příjmů. V teoretické rovině se rozlišují ještě dvě kategorie subjektů, a to plátce a poplatník. Plátce je osoba, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům do příslušného veřejného rozpočtu. Je tedy povinna daň vybrat, vypočítat a odvést. Poplatník je téměř každá fyzická či právnická

osoba, která nakupuje zboží či služby. Taková osoba nese daňové břemeno (Vančurová, 2014).

Plátcem daně se může stát každá osoba povinná k dani, která bude finančním úřadem registrována. Aby byl podnikající subjekt registrován, musí splňovat následující podmínky. Musí mít provozovnu, sídlo nebo místo pobytu v České republice a její obrat musí překročit registrační limit, který činí 1 000 000 Kč za maximálně 12 bezprostředně předcházejících, po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Plátce daně se musí registrovat u svého příslušného finančního úřadu, kam bude odvádět daň z přidané hodnoty ze svých zdanitelných plnění. Plátcem se může stát také osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v tuzemsku, která nepřekročila registrační limit, a to z vlastní vůle (Hušáková, 2012).

Osoby, které nepřekročily limit jednoho milionu korun, jsou nazývány identifikované osoby a nemusí být plátcem daně. Tyto osoby uskutečnily plnění mezi státy Evropské unie, ze kterých se má v České republice daň odvést. Nemají ovšem nárok na odpočet daně. Jsou tedy částečnými plátcem daně se zjednodušenými administrativními povinnostmi (Kuneš, 2017). Následující obrázek ukazuje rozdělení osob povinných k dani.

Obrázek 1: Třídění osob povinných k dani

Zdroj: vlastní zpracování podle Vančurové 2014, s. 294

Jak už bylo uvedeno výše, osoby povinné k dani lze rozdělit na neplátce a registrované osoby. Neplátcem jsou osoby s malým obratem a ty osoby, které splňují podmínky pro registraci, lze dále rozdělit na plátce a identifikované osoby. Do těchto skupin jsou zařazeny podle výše jejich obratu.

Pro správné zjištění DPH je nutné správně identifikovat předmět daně. Předmětem daně je dodání zboží za úplatu s místem plnění v tuzemsku, poskytnutí služby za úplatu s místem plnění v tuzemsku, pořízení zboží z jiného členského státu nebo dovoz zboží ze třetích zemí (Kuneš, 2017). Zbožím se rozumí hmotné movité i nemovité věci a také právo stavby, teplo, chlad, elektrická energie, voda a plyn. Slovem plnění je myšleno dodání zboží a poskytování služby. Aby takové plnění bylo předmětem daně z přidané hodnoty, musí splňovat tři podmínky. Musí být uskutečněno osobou povinnou k dani, v rámci její ekonomické činnosti a místo plnění musí být v tuzemsku (Vančurová, 2014).

Aby podnikatelský subjekt mohl stanovit výši DPH, musí také znát svůj základ daně. Jak uvádí Hušáková (2012, str. 33), *„základem daně je podle Zákona o DPH vše, co jako úplatu obdržel nebo má obdržet plátce za uskutečněné zdanitelné plnění, včetně částky na úhradu spotřební daně od osoby, pro kterou je zdanitelné plnění uskutečněno, nebo od třetí osoby, bez daně za toto zdanitelné plnění“*. Základ daně je tedy cena zboží či služby bez daně z přidané hodnoty. V základu daně je zahrnuta také spotřební daň a daň z energií, dotace k ceně, vedlejší související výdaje (např. balné, pojištění zásilky, cena přepravy, provize) poskytované spolu se zbožím či službou a materiál poskytnutý v ceně služby. Slovem úplata se rozumí jak peněžité, tak i nepeněžité plnění. Základ daně je vyjádřen fyzickými jednotkami nebo hodnotovým vyjádřením.

Ze základu daně je pak sazbou daně vypočítána výše DPH. Sazba daně je sazbou lineární a diferencovanou. Evropská unie stanovila minimální základní sazbu na 15 %. Jsou povoleny jedna či dvě snížené sazby, které nesmí být nižší jak 5 %. Jak uvádí Jurčík (2015), snížená sazba může být použita pouze u zboží tzv. denní a nutné potřeby, jako jsou např. léky, elektřina, plyn či potraviny. V roce zavedení DPH, tedy v roce 1993, měla Česká republika historicky nejvyšší základní sazbu DPH (23 %) a zároveň nejnižší sníženou sazbu (5 %). Od roku 1993 do roku 2009 základní sazba daně klesala. Od roku 2010 má základní sazba vzrůstající tendenci, v současné době činí 21 %. Česká republika uplatňuje dvě snížené sazby. První snížená sazba DPH činí 15 %. Ta je podle Zákona o DPH (2017) uplatňována na teplo, chlad, zdravotnické potřeby, knihy, dětské sedačky, potraviny, nápoje a další zboží uvedené v příloze 3 Zákona o DPH. Pod tuto sazbu dále spadají služby spojené se stravováním, ubytováním a další služby uvedené v příloze 2

Zákona o DPH. Druhá snížená sazba platí od roku 2015 a činí 10 %. Do té doby vůbec v České republice neexistovala. Této sazbě podléhá zboží uvedené v příloze 3a Zákona o DPH, jako například kojenecká výživa a potraviny pro malé děti, očkovací látky či antikoncepční hormonální přípravky.

Základní sazba se používá pro zboží a služby, které nejsou výslovně uvedeny v Zákoně o DPH nebo jeho přílohách. Do snížené sazby mohou být zařazeny pouze takové služby a zboží, které jsou vyjmenovány ve směrnících EU, případně ty, které si v rámci EU vydobily výjimku. Důvody pro uplatnění snížené sazby jsou zejména sociální a kulturně sociální. Služby bývají častěji zařazeny do snížené sazby, a to z toho důvodu, že Evropská unie povoluje zařazení do snížené sazby pro služby s vysokým podílem lidské práce (Zákon o DPH, 2017).

Vančurová (2014) uvádí, že výši daně lze zjistit dvěma způsoby, záleží na tom, zda konečná cena již obsahuje daň, nebo zda je uvedena bez daně. Při dodání zboží mezi dvěma plátcí daně lze stanovit, zda dohodnutá cena bude s daní, nebo bez. Pokud je dodání uskutečněno neplátcí daně, pak je DPH (1) vždy zahrnuto v ceně výrobku. Pokud se vychází z ceny včetně daně, je základem daně cena výrobku snížená o daň. Základ daně se tedy zjišťuje odečtením daně od celkové částky. V případě ceny bez daně se použije následující vzorec.

$$DPH = Z \times s/100 \quad (1)$$

kde: Z ... základ daně
 s ... sazba daně z přidané hodnoty

Pro výpočet daně z ceny včetně daně se používá místo sazby přepočítávací koeficient (2), který se stanovuje podle následujícího vzorce.

$$k_s = s/100 + s \quad (2)$$

kde: k_s ... přepočítací koeficient pro příslušnou sazbu daně
 s ... sazba daně z přidané hodnoty

Výpočet vychází z přepočítaného koeficientu, který se zaokrouhluje na čtyři desetinná místa. Výpočet daně (3) je v tomto případě znázorněn následujícím vzorcem.

$$D = Z_{+D} \times k_s \quad (3)$$

kde: Z_{+D} ... cena za zdanitelné plnění včetně daně

D ... daň

Každý plátcce DPH v České republice má povinnost zdanit veškerou svou produkci. Takovému subjektu je ovšem umožněno, aby daň, kterou státu odvede, mohl snížit o tu, kterou sám zaplatil v cenách nákupu pro svoji produkci. DPH je placena v každém jednotlivém nákupu, ale zúčtována v určitých zdaňovacích obdobích. Tím je kalendářní měsíc. Za toto období je pravidelně podáváno daňové přiznání finančnímu úřadu, a to do 25. dne po skončení zdaňovacího období (Hušáková, 2012).

2.2 Výpočet daňové povinnosti

Jakmile podnik ví, co je základem daně, a dokáže si zjistit výši daně, pak si může vypočítat daňovou povinnost. Daň za zdaňovací období je zjištěna jako rozdíl mezi součtem daně na výstupu a součtem daně na vstupu. Výsledek může být jak kladný, tak záporný. Pokud je rozdíl kladný, je nazýván vlastní daňovou povinností. Vlastní daňová povinnost je dluh podnikajícího subjektu vůči státu. Pokud je rozdíl záporný, pak se jedná o nadměrný odpočet. Ten představuje přeplatek na DPH, a vzniká tak nárok na vrácení peněz státem. Následující tabulka ukazuje zjednodušený výpočet daňové povinnosti (Vančurová, 2014).

Tabulka 1: Výpočet daňové povinnosti

Nákup/Vstup			Prodej/Výstup		
Cena bez DPH	DPH %	DPH Kč	Cena bez DPH	DPH %	DPH Kč
1 000 000	21	210 000	1 200 000	21	252 000
800 000	21	168 000	900 000	21	189 000
Celkem		378 000			441 000

Výpočet: Výstupy – Vstupy = 441 000 – 378 000 = 63 000 → Vlastní daňová povinnost

Zdroj: vlastní zpracování

Podnik nakoupí materiál za 1,8 milionu korun bez daně. Prodávajícímu však zaplatí cenu včetně daně. O tuto daň bude moci snížit odvod daně státu. Poté, co materiál zpracuje, bude podnik požadovat od kupujícího sumu 2,1 milionu korun za vytvořený výrobek. Tuto sumu ovšem musí navýšit o stejnou sazbu daně, tudíž 21 %. Aby podnik zjistil, jakou má daňovou povinnost, musí znát celkovou sumu výstupů a celkovou sumu vstupů. Jejich rozdílem pak zjistí, zda se jedná o vlastní daňovou povinnost či nadměrný odpočet. Výpočet bude vypadat takto: $441\ 000 - 378\ 000 = 63\ 000$. Výsledek vyšel kladný, a tudíž se jedná o vlastní daňovou povinnost. Podnikající subjekt tedy musí odvést státu daň ve výši 63 000 Kč.

3 Daňová harmonizace

Daň z přidané hodnoty je vybírána ve všech zemích Evropské unie. Aby došlo k hladkému průběhu pohybu zboží a služeb mezi členskými státy, muselo dojít ke sladění daňových systémů všech zemí EU, k tzv. harmonizaci. Proces harmonizace daňových systémů je v zemích Evropské unie velmi vyspělý. Jak uvádí Nerudová (2014, s. 17): „*Daňová harmonizace představuje proces sbližování daňových soustav států na základě společných pravidel.*“ Harmonizační proces má tři fáze, ale nemusí projít všemi. První fází je určení daně, která má být harmonizována, druhá fáze je harmonizace daňového základu a třetí fáze je harmonizace daňové sazby.

Podle Nerudové (2014) se harmonizace může členit na harmonizaci celkovou, dílčí, mírnou nebo neexistující. Mírná či žádná harmonizace se vyskytuje v zemích, které mají naprosto rozdílné daně. O dílčí harmonizaci se hovoří, pokud země užívá pro některé daně stejná pravidla a pro některé daně pravidla vlastní. Celková harmonizace nastává v případě, mají-li státy stejné daně. Daňová harmonizace se snaží o jednotný trh a jeho hladké fungování. Harmonizace může být přímá a nepřímá. Přímá harmonizace znamená harmonizaci pomocí daňových směrnic. Nepřímá harmonizace je harmonizace pomocí jiných oblastí práva, např. obchodního.

Podle Nerudové (2014) je pojem související s daňovou harmonizací také daňová koordinace. Daňová koordinace je prvním stupněm ke sjednocení daňových systémů. V rámci smluv daňové koordinace jsou vydávána doporučení k novelizaci zákonů, zejména v oblastech škodlivé daňové konkurence. Její náplní je dále zajištění vzájemné výměny dat jednotlivých podnikajících subjektů mezi jednotlivými státy. Daňová koordinace má mnohem větší rozsah působnosti a nevede k jednotnosti daňových systémů.

Aby bylo zajištěno fungování společného trhu, který je založen na volném pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu, bylo nezbytné harmonizovat nepřímé daně. Pokud by bylo dále využíváno více forem nepřímého zdanění, členské státy by při obchodování musely využívat složitý evropský systém vzájemných refundací. Takovýto systém by byl založen na vzájemné důvěře mezi státy a kontrola jeho správnosti by byla nadměrně obtížná.

Zavedení daně z přidané hodnoty jako společné nepřímé daně v členských zemích bylo nevyhnutelné ze spousty důvodů. Jedním z nich bylo vytvoření společného trhu s poctivou hospodářskou soutěží, který by měl stejné vlastnosti jako trh vnitrostátní. Dalším důvodem bylo dosažení cíle zrušit zdaňování při dovozu a vrácení daně při vývozu v obchodování mezi členskými státy. Při zavedení DPH v mezinárodním obchodě lze zjistit částku daňového zatížení zboží, a může tedy dojít k přesnému vyrovnání této částky. V neposlední řadě byla důvodem pro zavedení DPH snaha o stejné daňové zatížení obdobného zboží v každé zemi. Do té doby všechny země evropského společenství užívaly kumulativní kaskádový systém daně z obratu, jediný stát, který využíval systém daně z přidané hodnoty, byla Francie. Evropská komise proto zavedla směrnice, které zavazovaly stávající členy nahradit jejich dosavadní národní systémy daní z obratu jednotným systémem daně z přidané hodnoty. První směrnice č. 67/227/EEC byla přijata v roce 1967, ale nejdůležitější směrnicí se stala šestá směrnice č. 77/388/EEC, která je považována za směrnici základní. Tato směrnice odstranila většinu problémů souvisejících s rozdílnou národní legislativou v jednotlivých zemích, a to zejména zdanění dovozu a vrácení daně při vývozu. Byla více jak třicetkrát novelizována a z důvodu přehlednosti byla nahrazena směrnicí č. 2006/112/EC ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Touto směrnicí se řídí veškeré členské státy Evropské unie (Široký, 2012).

Po zavedení jednotného systému nepřímého zdanění bylo nutné harmonizovat daňové sazby. Tento krok není pro státy vůbec jednoduchý. Nese s sebou celou řadu pochybností a složitostí. Jak uvádí Nerudová (2014), harmonizací sazeb je zasahováno do národní suverenity a národních tradic. Dále může harmonizace ohrozit příjmy státního rozpočtu v zemích, kde nepřímé daně tvoří podstatnou část příjmů státního rozpočtu. Z těchto důvodů a po neúspěšných pokusech o harmonizaci daňových sazeb bylo od této snahy upuštěno. Členské státy uplatňovaly nejen rozdílné sazby daně, ale také používaly jiný počet daňových sazeb. Evropská komise tedy musela rozhodnout o počtu daňových sazeb a jednotném pásmu. S účinností od roku 1993 byly zavedeny dvě sazby – základní a snížená. Minimální hranice pro základní sazbu je 15 % a pro sníženou 5 %. Povoleny jsou dvě snížené sazby a jedna základní.

Následující tabulka ukazuje přehled členských zemí Evropské unie a jejich sazeb daně z přidané hodnoty.

Tabulka 2: Sazba daně z přidané hodnoty členských států EU k 1.1.2018 (v %)

Stát	Standardní sazba	Snížená sazba
Belgie	21	6; 12
Bulharsko	20	9
Česká republika	21	10; 15
Dánsko	25	-
Německo	19	7
Estonsko	20	9
Irsko	23	9; 13,5
Řecko	24	6; 13
Španělsko	21	10
Francie	20	5,5; 10
Chorvatsko	25	5; 13
Itálie	22	5; 10
Kypr	19	5; 9
Lotyšsko	21	12
Litva	21	5; 9
Lucembursko	17	8
Maďarsko	27	5; 18
Malta	18	5; 7
Nizozemsko	21	6
Rakousko	20	10; 13
Polsko	23	5; 8
Portugalsko	23	6; 13
Rumunsko	19	5; 9
Slovinsko	22	9,5
Slovensko	20	10
Finsko	24	10; 14
Švédsko	25	6; 12
Velká Británie	20	5

Zdroj: vlastní zpracování podle ec.europa.eu

Všechny členské státy Evropské unie nyní dodržují minimální sazby daně a také maximálně dvě snížené sazby daně. Nejvyšší základní sazbu má Maďarsko a nejnižší Lucembursko. Vysoké sazby jsou také v Dánsku, Chorvatsku a Švédsku. Dánsko uplatňuje jednotnou sazbu DPH ve výši 25 %. Česká republika má základní sazbu DPH těsně pod průměrem EU (21,46 %) a snížené sazby ČR patří v rámci EU k těm nejvyšším. Všechny sazby DPH mají v posledních letech rostoucí tendenci, lze tedy předpokládat, že v následujících letech se budou postupně zvyšovat.

Současný systém DPH v Evropské unii potřebuje celou řadu různých reforem. Podle Evropské komise by měl být systém DPH více účinný a pro podniky snadněji použitelný. Evropská unie se snaží o modernizaci a zjednodušení tohoto systému pro všechny členské státy. Dále tvrdí, že je také nutné bojovat s rostoucím rizikem daňových podvodů. Systém DPH by měl být založen na větší důvěře mezi podniky a daňovou správou Evropské unie (ProQuest, 2017).

4 DPH při obchodování se zahraničím

Vančurová (2014) uvádí, že při obchodování se zahraničím musí podnik vědět, kde a za jakých podmínek může daň uplatnit. Aby byla daň uplatněna, musí být splněny dvě podmínky. Plnění musí být uskutečněno v rámci ekonomické činnosti a místo plnění musí být v daném státě. Pokud jsou tyto dvě podmínky splněny, nastává otázka, ve kterém státě bude daň vybrána. Jsou rozlišovány dva principy uplatňování daně. Princip země původu a princip země spotřeby. Oba principy mají společné to, že daň bude uplatněna pouze jednou.

Princip země původu žádá vybrání DPH ve státě, ze kterého je zboží dodáno nebo služba poskytována. Jsou tedy uplatňovány sazby a pravidla stanovené zemí původu. Při tomto principu stát, který zboží či službu spotřebovává, přichází o výnos daně a plátce, který zboží či službu dodal, má nárok na odpočet. Tento princip je tedy výhodnější pro vývozce a je využíván např. v cestovním ruchu, kde se plnění uskutečňuje vůči konečnému spotřebiteli, a kde tedy odpadá nárok na odpočet. Princip země spotřeby požaduje vybrání daně ve státě, kde bylo zboží či služba spotřebována. Jsou uplatňovány pravidla a sazby této země. Nárok na odpočet vzniká v zemi spotřeby, a tak nemusí být výnos mezi zeměmi přerozdělován. Tento mechanismus je výhodný pro oba státy a je hojně uplatňován mezi osobami povinnými k dani v rámci zahraničních obchodních vztahů.

Aby daň mohla být vybrána, je nutné určit osobu, která bude mít povinnost daň odvést. Povinnost přiznat a uhradit daň má pouze plátce daně. U principu země původu bude tedy daň vybrána pouze v případě, že dodavatel je osobou registrovanou k dani. U principu země spotřeby je to složitější. Je-li příjemce zboží nebo služby plátcem daně, pak on přiznává daň. Pokud ovšem plátcem není, může mu při stanovených podmínkách vzniknout povinnost registrovat se a odvést tuto daň. V ostatních případech může vzniknout povinnost uhradit tuto daň poskytovateli ze státu původu.

Podle Kuneše (2017) rozlišuje podnik při obchodování tři teritoriální zóny: tuzemsko, jiné členské státy EU a třetí země. Tuzemskem se rozumí Česká republika, do zóny EU patří veškeré členské státy, třetími zeměmi se rozumí jiné státy, které nespádají do členských

států EU. Pokud podnik obchoduje s jinou členskou zemí, pak se jedná o intrakomunitární plnění. Pokud podnik obchoduje se třetími zeměmi, pak jedná se zahraničními osobami a lze hovořit o dovozu a vývozu.

4.1 Intrakomunitární plnění

Intrakomunitární plnění je takové plnění, při kterém dochází k obchodním transakcím mezi členskými státy. Díky tomu, že intrakomunitární obchod probíhá uvnitř jednotného daňového území, nejsou vyžadovány celní kontroly. Zboží není pod celním dohledem a obchodní partneři si tento obchod zařizují a uskutečňují sami. Takovýto režim je pro účel kontroly výběru daně administrativně velmi náročný. Z toho důvodu byly pro usnadnění vzájemného obchodu a kontroly v EU povinně zavedeny daňové identifikační číslo, datový systém VIES a kontrolní statistický systém Intrastat.

Každé daňové identifikační číslo (DIČ) začíná dvěma písmeny, které znamenají kód země, a za nimi následuje identifikační číslo právnické osoby či rodné číslo v případě fyzické osoby. Důkazem o přidělení daňového identifikačního čísla je písemné osvědčení o daňové registraci (Kuneš, 2017).

System VIES (VAT Information Exchange System) slouží k výměně informací o uskutečněných intrakomunitárních plněních a ke zjištění identifikačních údajů o osobách registrovaných k DPH v jednotlivých členských státech. Tento systém byl vytvořen za účelem prevence daňových úniků v rámci jednotného vnitřního trhu (Europa.eu, 2018).

Intrastat byl založen za účelem monitorování pohybu zboží mezi členskými státy Evropské unie, sbírá a zpracovává data pro statistiku. Tento kontrolní systém je založen na povinném vyplňování statistických měsíčních hlášení zachycujících pohyb zboží, příjem a odeslání intrakomunitárních plnění. Je povinný pro všechny členské státy, není však jednotný v oblasti sběru prvotních údajů. Povinnost vykazovat data pro Intrastat mají osoby registrované k dani v ČR, které odeslaly zboží v hodnotě přesahující osm milionů Kč. Odběratel i dodavatel zboží podávají hlášení nezávisle na sobě, každý z nich nese svou odpovědnost za správné vyplnění. Při hlášení se nevychází z okamžiku fakturace,

ale z okamžiku skutečného přijetí, resp. odeslání komodity. Toto hlášení se týká pouze zboží, nikoliv služeb (Intrastat, 2018).

Benda (2016) uvádí, že v rámci intrakomunitárního plnění jsou rozlišovány dvě transakce, dodání zboží do jiného členského státu a pořízení zboží z jiného členského státu. Dodáním zboží do jiného členského státu se rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu. Při dodání je plátce povinen přiznat daň na výstupu a je oprávněn uplatnit osvobození od DPH při splnění stanovených podmínek. Klíčovou podmínkou je dodání zboží do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě. Pokud je zboží dodáno osobě, která má sídlo na území Evropské unie, ale není registrovaná k dani, pak má český plátce povinnost přiznat daň na výstupu. Je tedy nutné ověřit si, zda má odběratel platné daňové identifikační číslo. DIČ lze ověřit několika způsoby. První je vyžádání si od odběratele osvědčení o registraci. Další způsob, jak si ověřit, zda je odběratel registrován k dani, je kontrola na internetových stránkách Evropské komise v systému VIES nebo na příslušném útvaru Ministerstva financí ČR či na místně příslušném finančním úřadě.

Druhou podmínkou pro osvobození zboží od daně je, že zboží musí být opravdu odesláno či přepraveno do jiného členského státu. Právo nakládat se zbožím jako vlastník bylo tedy převedeno z dodavatele na odběratele a dodavatel musí prokázat, že dodávané zboží fyzicky opustilo stát dodavatele. Důkazní břemeno nese dodavatel a napíše písemné prohlášení o přepravě zboží do jiného členského státu nebo převezení zboží dokáže jinými prostředky, například přepravními doklady.

Třetí podmínkou je, že zboží do jiného členského státu musí přepravit plátce, který zboží dodává, pořizovatel z jiného členského státu nebo zmocněná třetí osoba. U dvoustranných obchodů nebude splnění této podmínky problematické. Potíže mohou nastat u obchodů, kde figurují minimálně tři subjekty. V takovém případě bude nutné zjistit, která z těchto transakcí je spojena s přepravou či odesláním zboží.

Pokud dodání splňuje všechny uvedené podmínky, jedná se o plnění osvobozené od daně s nárokem na odpočet. Plátce má povinnost přiznat daň k 15. dni následujícího měsíce

po měsíci, kdy bylo zboží dodáno odběrateli. Pokud byl daňový doklad vystaven před tímto 15. dnem, je plátce povinen přiznat daň ke dni vystavení tohoto dokladu. Dále musí dodavatel vykázat dodání zboží do jiného členského státu, kvůli kontrole sledování pohybu zboží v EU. Kontrolní systém pohybu zboží se snaží předcházet daňovým únikům, které se se zavedením jednotného trhu staly těžce odhalitelnými. Jelikož je dodavatel osvobozen od daně, daňová povinnost se přesouvá na odběratele, ten DPH přiznává a platí podle právních předpisů své domovské země. V případě, že podmínky pro osvobození splněny nejsou, dodání není osvobozeno od daně. DPH pak přiznává a platí dodavatel z tuzemska. Ten přiznává daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby, pokud byla obdržena dříve (Kuneš, 2017).

Při obchodování tuzemského podniku s členskými státy musí podnik správně stanovit místo plnění, což je území státu, kde má být daň přiznána a zaplácena, popř. kde je uskutečněno plnění osvobozené od daně. U dodání zboží se místem plnění rozumí místo, kde se zboží nachází v době dodání, místo, kde začíná přeprava zboží (pokud je dodání zboží dle smlouvy spojeno s jeho přepravou), či místo, kde je zboží instalováno či smontováno. Při dodání zboží bez odeslání nebo přepravy je místem plnění např. sklad dodavatele, kde si kupující vyzvedne zboží, tudíž tuzemsko. Při splnění daných podmínek pro osvobození nebude tato dodávka zatížena českou DPH. Pokud je dodání zboží spojeno s přepravou nebo odesláním zboží, pak je místem plnění místo, kde započne přeprava, tudíž opět tuzemsko. Zde rovněž při splnění podmínek pro osvobození nebude dodávka zatížena českou DPH. Pokud je dodání zboží spojeno s jeho montáží či instalací, místem plnění bude zahraniční stát, kde bude zboží smontováno či instalováno. Takovéto dodání se nepovažuje za standardní dodání zboží do jiného členského státu a při uplatnění daně se používá princip reverse-charge. V tomto případě se nejedná o osvobozené plnění, ale o plnění, které není předmětem daně. Daň přizná odběratel a odvede ji podle právních předpisů svého státu (Benda, 2016).

Reverse-charge je tzv. obrácené zdanění. Zboží není zdaňované dodavatelem, ale naopak odběratelem. Tento princip ulehčuje odběrateli zdanit zboží nebo službu bez složitého uplatňování nároku na odpočet daně v jiném státě nebo registraci k dani v tomto cizím státě. Pokud jsou poskytovatel i příjemce plátcí daně, uplatní se systém reverse-charge

a daň je povinen uplatnit a přiznat příjemce zboží či služby. Dodavatel do daňového dokladu neuvede výši DPH, ale napíše, že „Výši daně je povinen doplnit a přiznat odběratel“. Tento systém je možné uplatnit pouze při obchodu mezi osobami povinnými k dani (Galočík, 2017).

Při dodání zboží do jiného členského státu je dodavatel povinen vždy vystavit daňový doklad. Daňový doklad může mít jak listinnou, tak elektronickou podobu. Za správnost údajů na daňovém dokladu a jeho vystavení ve stanovené lhůtě odpovídá vždy dodavatel. Musí být vystaven do 15 dnů od konce kalendářního měsíce, ve kterém se transakce uskutečnila. Musí obsahovat označení osoby, která plnění uskutečňuje, a označení osoby, pro kterou je plnění uskutečňováno. Označením se rozumí obchodní firma nebo jméno a sídlo. Dále musí mít všechny podstatné náležitosti a musí obsahovat odkaz na příslušné ustanovení Zákona o DPH, ustanovení předpisu Evropské unie nebo jiný údaj, který uvádí, že plnění je osvobozeno od daně. U daňového dokladu musí být zajištěna jeho čitelnost, věrohodnost a neporušenost (Kuneš, 2017).

O pořízení zboží z jiného členského státu se jedná, je-li zboží nakoupeno od osoby registrované k dani v jiném členském státě a toto zboží je odesláno nebo přepraveno z jiného členského státu do tuzemska, případně do jiného členského státu. Je to právo nakládat se zbožím jako vlastník. Pořízení zboží může být uskutečněno dodavatelem, pořizovatelem nebo jinou zmocněnou třetí osobou. Za pořízení zboží se považuje také odeslání zboží do jiného členského státu než do tuzemska, pokud pořizovatel použil své daňové identifikační číslo vydané v tuzemsku, ale zboží bylo fakticky přepraveno do jiného členského státu. Za pořízení zboží z jiného členského státu je dále považováno přemístění zboží ze státu Evropské unie do tuzemska neplátcem a jeho následné dodání pořizovateli. Daň v tuzemsku přizná pořizovatel, pro kterého bylo zboží přepraveno. Při pořízení zboží vzniká pořizovateli povinnost přiznat daň na výstupu a ve stejné výši vzniká nárok na odpočet daně na vstupu. Jedná se o samovyměření DPH neboli reverse-charge. Za pořízení zboží z jiného členského státu se nepovažuje dodání plynu nebo elektřiny nebo dodání zboží s montáží či instalací (Benda, 2016).

Podle Kuneše (2017) se při pořízení zboží z jiného členského státu místem plnění rozumí místo, kde se zboží nachází po ukončení jeho odeslání nebo přepravy pořizovateli. Tudiž při přepravě zboží z jiného členského státu do České republiky je místem plnění tuzemsko a za stanovených podmínek vzniká pořizovateli z tuzemska povinnost přiznat a zaplatit daň v tuzemsku. Za místo plnění může být považován také jiný členský stát, který vydal daňové identifikační číslo, které pořizovatel poskytl osobě registrované k dani v jiném členském státě, která mu dodává zboží, a to za předpokladu, že ukončení odeslání nebo přepravy zboží je v jiném členském státě, než který vydal DIČ, a jestliže provozovatel prokáže, že pořízení zboží bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží.

Základem daně je vše, co dodavatel obdržel nebo má obdržet jako úplatu za uskutečněná zdanitelná plnění od pořizovatele bez daně za toto zdanitelné plnění. Přepravní náklady se do základu daně zahrnují, vyplývá-li to ze sjednaných dodacích podmínek.

Aby bylo pořízení zboží z jiného členského státu předmětem daně, musí podle Bendy (2016) splňovat následující podmínky:

- zboží musí být pořízeno za úplatu,
- pořízení zboží musí být uskutečněno v tuzemsku osobou povinnou k dani,
- zboží musí být pořízeno v rámci ekonomické činnosti.

Při pořízení zboží si pořizovatel musí ověřit, zda nakupuje zboží od osoby registrované k dani, jinak by nebylo pořízení předmětem daně.

Plátcí vzniká povinnost přiznat daň vždy nejpozději k 15. dni v měsíci, který následuje po měsíci, ve kterém bylo zboží pořízeno, nebo v den vystavení daňového dokladu, pokud byl vydán před tímto 15. dnem. V praxi bývá běžné, že daňový doklad je vystaven zpravidla ve stejný den, kdy je zboží odesláno pořizovateli (Kuneš, 2017).

Benda (2016) uvádí, že v České republice existuje limit pořízení zboží, který činí 326 000 Kč. Je to hraniční limit tolerance, od kterého se už stát nechce smířit s tím, že daň za zboží spotřebované v tuzemsku se vybrala v jiném členském státě. Načítá se za běžný kalendářní rok a ke dni jeho překročení se musí osoba povinná k dani registrovat jako

identifikovaná osoba. Při takovém pořízení zboží jí už vzniká povinnost přiznat a uhradit daň. Do limitu se načítají nákupy ze všech členských států EU. Tento limit se vztahuje zejména na osoby se sídlem v tuzemsku, které nejsou plátcí DPH, jelikož nepřekročily limit obrátu ani se nestaly plátcem z jiného důvodu, a také na osvobozené osoby, které nejsou plátcí. Do celkové částky se nezahrnuje hodnota pořízeného nového dopravního prostředku nebo zboží, které je předmětem spotřební daně.

Na pořízené zboží je dodavatelem vystavena faktura, na kterou nesmí pořizovatel zboží nic doplňovat, aby nebyla zpochybněna věrohodnost dokladu a neporušenost jeho obsahu. Pořizovatel vypočte daň z fakturované částky a pro přepočítání cizí měny na české koruny použije kurz devizového trhu vyhlášený Českou národní bankou (ČNB) a platný ke dni vzniku povinnosti přiznat daň (Kuneš, 2017).

Nárok na odpočet má plátec, který pořizuje zboží z jiného členského státu, za splnění obecných zákonem stanovených podmínek. Plátec musí pořízené zboží použít pro svou ekonomickou činnost a v rámci ní pro účely zakládající nárok na odpočet daně. Pro uplatnění nároku na odpočet daně musí při pořízení zboží plátec daň přiznat. Plátec prokazuje nárok na odpočet daňovým dokladem či jiným způsobem (Kuneš, 2017).

Při dodání či pořízení zboží v Evropské unii je nutné umět sestavit mezinárodní kupní smlouvu. Ta podle Machkové (2014) musí obsahovat zejména identifikaci smluvních stran, předmět kupní smlouvy, kupní cenu, dodací lhůtu, platební podmínky, způsob dopravy a dodací podmínky, vlastnictví ke zboží a přechod vlastnictví, řešení pro případ porušení smlouvy, dohodu o způsobu řešení sporů a určení rozhodného práva. Kupní smlouva musí být napsána v jazyce srozumitelném pro obě strany, nejčastěji v anglickém jazyce.

Důležitou náležitostí kupní smlouvy v mezinárodním obchodě jsou dodací doložky INCOTERMS. Ty upravují podmínky platby za dopravu, způsob dopravy, pojištění zásilky, veškerá rizika a povinnosti mezi dopravcem, dodávajícím a kupujícím. INCOTERMS byly vytvořeny Mezinárodní obchodní komorou v Paříži a nejsou závaznou normou mezinárodního ani vnitrostátního práva. Pro oba obchodní partnery se stávají závaznými, uznají-li je oba a zahrnou-li je do kupní smlouvy. Dodací doložky určují výši celkové ceny

zboží, protože vymezují, jakou část nákladů spojených s dodávkou zboží platí kupující a jakou prodávající. Sjednané místo plnění je místo, kde kupující provede převzetí zboží a od kterého již platí náklady za zboží a nese rizika. Dodací doložky INCOTERMS dělíme do čtyř skupin – E, F, C a D.

Při použití dodacích doložek ze skupiny E je zboží odvezeno kupujícím přímo ze skladu prodávajícího a kupující nese za zboží dále odpovědnost. Do této skupiny patří doložka EXW (Ex Works) – ze závodu. Ve skupině F odveze prodávající zboží dopravci, kterého vybere kupující. Řadí se sem doložky FCA (Free Carrier) – vyplaceně dopravci, FAS (Free Alongside Ship) – vyplaceně k boku lodi a FOB (Free on Board) – vyplaceně na loď. Ve skupině C jsou doložky, které znamenají pro prodávajícího povinnost zaplatit hlavní přepravné. Jsou to doložky CFR (Cost and Freight) – náklady a přepravné, CIF (Cost, Insurance and Freight) – náklady, pojištění a přepravné, CPT (Carriage Paid To) – přeprava placena do, a CIP (Carriage and Insurance Paid to) – přeprava a pojištění placeno do. Při použití skupiny D nese prodávající veškerá rizika a náklady spojené s celou trasou přepravy zboží. Patří sem doložky DAP (Delivered at Place) – doručeno na místo, DAT (Delivered at Terminal) – doručeno na terminál, a DDP (Delivered Duty Paid) – s dodáním, clo zapláceno. Pro různé druhy dopravy jsou použity jiné dodací doložky. Smluvní podmínky INCOTERMS byly již šestkrát aktualizovány. Poslední verzí je verze INCOTERMS 2010 (Machková, 2014).

4.2 Dovoz a vývoz

Jak uvádí Kuneš (2017), je hlavním rozdílem mezi intrakomunitárním plněním a dovozem a vývozem do třetích zemí fakt, že při dovozu a vývozu je nutné řešit celní problematiku. Clo je veřejná dávka, která je státem vybírána po překročení zboží přes hranice od osob, které zboží dovážejí či vyvážejí. Dělí se na autonomní a smluvní. Autonomní je stanoveno státem a smluvní je určeno dle mezinárodní smlouvy. Dále je rozděleno na vývozní, dovozní a tranzitní. Clo je určité procento ze základu daně, liší se podle druhu a původu zboží.

Při obchodování se třetími zeměmi jsou používány celní režimy, které se dělí na:

- volný oběh – se zbožím v tomto režimu se nakládá stejně jako se zbožím tuzemským, vybírá se clo, spotřební daně i DPH,
- tranzit – zboží je dopravováno pod dohledem od jednoho celního úřadu ke druhému,
- uskladnění v celním skladu – za uskladnění v soukromém či veřejném celním skladu se clo neplatí,
- aktivní zušlechťovací styk – pro zboží, které bylo dovezeno za účelem zušlechtění (kompletace, montáže), a pak je vyvezeno do další země, neplatí se clo ani daně,
- pasivní zušlechťovací styk – tuzemské zboží je vyvezeno do zahraničí, kde bude zušlechtěno, a následně se vrátí zpět do tuzemska, je zcela či částečně osvobozeno od cla,
- dočasné použití v tuzemsku – zboží zahraničního vlastníka, které bylo dovezeno do tuzemska a setrvalo tam určitou dobu, po uplynutí této doby bylo v nezměněném stavu odvezeno zpět, je částečně nebo úplně osvobozeno od dovozního cla (např. umělecká díla na výstavách, exhibice)
- vývozní režim – zboží v tomto režimu může opustit dané území od okamžiku schválení a ve lhůtě stanovené celním úřadem, nevybírání se clo ani daně.

Celní režimy, ve kterých dovoz zboží podléhá dani z přidané hodnoty, jsou volný oběh, pasivní zušlechťovací styk a dočasné použití v tuzemsku (CelníSprava, 2018).

V rámci třetích zemí jsou rozlišovány dva způsoby pohybu zboží, a to dovoz zboží a vývoz zboží. Podle Galočíka (2017) se dovozem zboží rozumí vstup zboží ze třetí země na území Evropské unie. Pokud je zboží navrženo do celního režimu, ve kterém vzniká povinnost přiznat daň, pak vzniká daňová povinnost. V opačném případě, pokud zboží vstoupilo ze třetí země do EU a není navrženo do celního režimu, ve kterém vzniká povinnost přiznat daň, zůstává pod celním dohledem a povinnost přiznat daň vzniká až ve členském státě, ve kterém je zboží propuštěno do některého z režimů, v němž daňová povinnost vzniká. Daňová povinnost tedy nevzniká po vstupu zboží na území EU, ale až propuštěním do celního režimu, ve kterém daňová povinnost vzniká.

Daň není vybírána v ceně zboží, ale je spojena s jeho dovozem. Výběr daně náleží tomu státu Evropské unie, ve kterém je zboží na území EU propuštěno. Převážně se uplatňuje princip země spotřeby. V České republice platí, že pokud osoba, která zboží dováží, je plátcem DPH a daň zařadí do své daně na výstupu za příslušné zdaňovací období, pak celní orgán daň nevybere. Pokud tato osoba není plátcem daně, pak daň vybere celní orgán a daň je zaplácena např. poštovnímu doručovateli při převzetí zboží osobou, která si zboží objednala. V jiných státech Evropské unie platí, že celní úřad vybírá DPH při dovozu zboží i od osob registrovaných k dani (Benda, 2016).

Jak uvádí Kuneš (2017) může osvobození od daně při dovozu nastat v následujících situacích. První situací je, pokud osoba dováží zboží v osobním zavazadle pro vlastní spotřebu, hodnota tohoto zboží je však limitována. Dále je od daně osvobozeno zboží, které nepřesahuje celkovou hodnotu 22 EUR, a také dodání zboží, které by bylo v tuzemsku v každém případě osvobozeným plněním bez nároku na odpočet. Zákon o DPH definuje všechna osvobozená plnění.

Dovoz zboží je předmětem daně, a to i v případě, že je proveden bez úplaty. Správcem daně je finanční úřad, ten zasahuje v případech, kdy plátcí vzniká povinnost daň přiznat a také pokud byly porušeny podmínky pro osvobození od daně. Daňovým dokladem při dovozu zboží do tuzemska je rozhodnutí o propuštění zboží do celního režimu, ve kterém vznikla plátcí povinnost přiznat nebo zaplatit daň (Kuneš, 2017).

Podle Galočíka (2017) se vývozem zboží rozumí dodání zboží z EU do třetích zemí. Stát podporuje vývoz zboží a z toho důvodu se daň z přidané hodnoty při vývozu nevybírání. Vývoz je tedy osvobozeným plněním s nárokem na odpočet, a to za předpokladu, že přepravu provádí vývozce nebo jím zmocněná osoba a dochází ke změně práva nakládat se zbožím jako vlastníkem. Jak uvádí Kuneš (2017), je vývoz zboží od daně osvobozen bez ohledu na to, kdo je příjemcem zboží. Přepravu či odeslání může provést i kupující nebo jím zmocněná osoba za podmínky, že kupující nemá v tuzemsku sídlo, místo pobytu ani provozovnu. Plátcí vzniká nárok na osvobození až po opuštění zboží z území EU a po prokázání vývozu potvrzením od celního úřadu. Služby, které jsou přímo vázány na vývoz zboží (např. balení, naložení zboží, vystavení dokladů, příprava dopravního

prostředku), jsou také od daně osvobozeny. Vývoz zboží nastává, je-li zboží propuštěno do celního režimu vývozu, pasivního zušlechťovacího styku, vnějšího tranzitu nebo bylo zpětně vyvezeno.

5 Modelová studie obchodování s Německem

Modelová studie řeší dodání zboží z České republiky podnikateli v Německu. Jelikož firma vstupuje na německý trh, měla by si zjistit základní údaje o Německu, jeho prostředí, ekonomickou situaci, kulturní zvláštnosti, obchodní bilanci, jaké má vztahy s ČR a jak se nejlépe připravit na obchodní jednání.

Německo je západním sousedem České republiky. Žije zde přes 82,5 milionu obyvatel, což z Německa činí nejlidnatější stát Evropské unie. Hlavním městem je Berlín. Rozkládá se na ploše přes 357 tisíc km². Německo je federativní parlamentně-demokratická republika. Hlavou státu je prezident, jímž je v současnosti Frank-Walter Steinmeier, který má spíše reprezentativní funkci. Výkonnou moc aktuálně představuje kancléřka Angela Merkelová. Německo se dělí na 16 spolkových zemí, tzv. Bundesländer. Každá spolková země má vlastní ústavu a velkou autonomii. Největší spolkovou zemí dle rozlohy je Bavorsko a dle počtu obyvatel Severní Porýní-Vestfálsko. Německo je členem celé řady organizací, jako je NATO, OSN, Rada Evropy, OECD, MMF, Světová banka, G4, G8 a G20. Německo je zakládajícím členem Evropské unie. Německou měnou je euro, které v roce 2002 vystřídalo německou marku (Europa.eu, 2017).

Daně se v Německu dělí na tři úrovně: spolkové, zemské a obecní. Nejvýznamnějšími daněmi jsou daň z příjmů fyzických a daň z příjmů právnických osob, ty se podílí na celkových daňových příjmech 40 %. Druhou nejvýznamnější daní je DPH, která se podílí na celkových daňových příjmech 30 %. Při dovozu zboží do Německa ze třetích zemí je stejně jako v ostatních členských státech Evropské unie aplikována dovozní daň z přidané hodnoty (tzv. Einfuhr-Umstzsteuer – EUST), jež je součástí systému DPH. V Německu jsou vybírány spotřební daně, které obsahují oproti ČR více položek. Jsou to daně z piva, šumivého vína, lihovin, minerálních olejů, elektrické energie, tabáku a kávy. Další daní v Německu je daň živnostenská, která činí v průměru 7 %, v jednotlivých obcích a městech se však její sazba liší (BusinessInfo, 2018).

Německá ekonomika je na vzestupu, a pokud jde o makroekonomické ukazatele, tak Německo patří ke státům s nejvyspělejší ekonomikou. Základní makroekonomické ukazatele jsou znázorněny v tabulce 3.

Tabulka 3: Makroekonomické ukazatele Německa

	2012	2013	2014	2015	2016
HDP (US\$)	3 544 mld.	3 753 mld.	3 891 mld.	3 376 mld.	3 478 mld.
HDP/obyv. (US\$)	46 710	47 410	47 710	45 790	43 940
Inflace (%)	2	1,5	0,9	0,3	0,5
Míra nezaměstnanosti (%)	5,4	5,2	5	4,6	4,1

Zdroj: vlastní zpracování podle data.worldbank.org

Německá ekonomika je nejvyspělejší ekonomikou v Evropské unii a pátou nejvyspělejší celosvětově. Soustředí se zejména na průmysl a služby. Největší podíl na HDP má automobilový, elektrotechnický, strojírenský a chemický průmysl. V roce 2016 činil hrubý domácí produkt na jednoho obyvatele v Německu 43 940 USD, zatímco v České republice v témže roce činil 32 622 USD. Německo vykazuje, stejně jako ČR, velice nízkou míru nezaměstnanosti, jednu z nejnižších v Evropské unii. V lednu 2018 činila německá míra nezaměstnanosti 5,3 % a česká 3,9 %.

Co se týče obchodování České republiky s Německem, jsou podle serveru CzechTrade.cz (2018) nejperspektivnějšími obory pro export do Německa zdravotnictví, energetika, obnovitelné zdroje, strojírenství, elektrotechnika, automobilový průmysl a stavebnictví. Německo je pro Českou republiku největším obchodním partnerem, jelikož ČR dodává do Německa přibližně třetinu ze svého celkového exportu.

Nejvíce obchodovaným zbožím mezi Německem a Českou republikou jsou zejména automobily, stroje, elektrotechnické výrobky, díly a příslušenství pro automobily a průmysl, počítače a výpočetní technika. Nejintenzivnější obchodování pak vykazuje Česká republika se spolkovou zemí Bavorsko. Česká republika je pro Německo 10. nejvýznamnějším obchodním partnerem s objemem zahraničního obchodu 87,9 mld.

EUR. Saldo obchodní bilance ve prospěch ČR činilo v roce 2016 4,6 mld. EUR (MZV.cz, 2017).

Pokud chce podnik jednat s německými partnery, měl by si zjistit nějaké důležité informace o tom, jak správně jednat a vystupovat. Server CzechTrade.cz (2018) uvádí, že Němci jsou věcní a přímí, nebojí se jít do konfliktu, proto je dobré umět při jednání s nimi správně argumentovat. Preferují spíše telefonní kontakt než e-mailovou korespondenci a rádi jednají věcně, systémově a neradi odbíhají od tématu. Česká firma by se neměla spoléhat na to, že se s německou firmou domluví anglicky. Ve většině malých a středně velkých podniků se mluví pouze německy, proto je dobré při dlouhodobější spolupráci ovládat německý jazyk. Co se týče dodržení termínů, Němci jsou dochvilní, vyžadují spolehlivost a dodržení daného slova a všech stanovených termínů. Německo je velmi náročný trh, lze na něm uspět pouze s vysokou kvalitou produktu a přijatelnou cenou, která by neměla být nadhodnocena, jelikož o cenách v různých zemích mají Němci dobrý přehled. Důležitá je také sebevědomá prezentace firmy, jejích webových stránek a výrobků, firma by se neměla bát sama sebe představit v tom nejlepším světle.

5.1 Dodání zboží do Německa

Jakmile si firma zjistí veškeré potřebné informace o Německu, může se se svým produktem vydat na německý trh. Má na výběr ze tří hlavních forem dodání zboží do Německa, další text se bude tedy zabývat třemi následujícími situacemi. Buď si česká firma vybere klasické dodání zboží, kde dodává své zboží německé firmě, zasílání zboží, kde dodává své zboží nejčastěji přes e-shop osobám, pro které není dodání zboží v Německu předmětem daně, nebo může dodat zboží v rámci Německa pomocí tzv. konsignačních skladů.

Pokud nastává první situace a firma dodává své zboží německé firmě, musí rozlišit, zda dodává plátcí či neplátcí daně. Pokud dodává německému plátcí daně, pak je toto plnění od daně osvobozené, jelikož veškeré dodání zboží do jakéhokoliv členského státu EU plátcí daně je osvobozeným plněním. Místo plnění při pořízení tohoto zboží je v Německu a povinnost vypořádat daň má v tomto případě německý plátcé. Český plátcé napíše na fakturu platné DIČ odběratele, dále poznámku, že se jedná o plnění osvobozené

od daně, a musí mít důkaz o dodání zboží do Německa (např. potvrzený dodací list) (ExportdoSRN.cz, 2017). Ve svém účetnictví podnik uplatní princip reverse-charge a toto dodání zaznamená následovně:

MD	D
311 – Odběratelé	604 – Tržby za zboží

Jelikož se jedná o plnění osvobozené od daně, vyfakturuje podnik německému plátcí částku bez daně a ve svém účetnictví také daň nezaznamená. Do přiznání k DPH se toto plnění zaznamená na řádek č. 20.

II. Ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně		Hodnota
Dodání zboží do jiného členského státu (§ 64)	20	

Obrázek 2: Přiznání k DPH při dodání do Německa plátcí daně

Zdroj: vlastní zpracování

Česká firma si musí dát velký pozor, aby německá společnost, se kterou obchoduje, byla opravdu plátcem DPH a měla své daňové identifikační číslo. Platnost německého daňového identifikačního čísla si může každá firma ověřit v systému VIES, ten jí však ukáže pouze to, zda takové DIČ v Německu existuje. Z důvodu ochrany osobních údajů v tomto systému nelze zjistit osobní informace o podnikajícím subjektu, který toto číslo vlastní. Podnik si tedy při ověřování v systému VIES nemůže být jistý, zda toto DIČ, které mu německý partner poslal, patří právě jemu. Nejlepší způsob je proto vyžádat si od německého partnera osvědčení o registraci k DPH od příslušného německého orgánu, které může být zasláno například e-mailem.

Jak již bylo zmíněno, DIČ má v České republice pouze formu zkratky státu, za kterou následuje 8 až 10 číslic. Může vypadat například takto: CZ12345678. V Německu mají poněkud odlišný systém. Aby mohl německý plátcé daně mít své DIČ, musí nejprve od německého finančního úřadu obdržet tzv. Steuernummer (St-Nr.), které je ve formátu xxx/xxx/12345 (viz Příloha B). Po získání tohoto čísla následně obdrží na základě samostatné žádosti od Bundeszentralamt für Steuern německé DIČ, tzv. Umsatzsteuer-Identifikationsnummer (Ust-IdNr.), a sice v „evropském“ formátu DE123456789 (viz Příloha C). Teprve tímto číslem může německá firma prokázat, že je plátcem DPH

i pro potřeby intrakomunitárních plnění mezi podnikatelskými subjekty z různých členských států.

Pokud se jedná o dodání zboží německému neplátcovi, pak musí český vývozce vystavit fakturu včetně české DPH, kterou pak odvede českému finančnímu úřadu. Místo plnění takového dodání zboží je v tuzemsku a zboží podnik prodává s českou DPH. Do svého účetnictví firma zaznamená dodání zboží německému neplátcovi daně takto:

MD	D
311 – Odběratelé	604 – Tržby za zboží
343 – Daň z přidané hodnoty	

V přiznání k DPH bude toto plnění zaznamenáno na řádcích 1 či 2. Dále také musí podnik toto plnění uvést do kontrolního hlášení do části A5. Kontrolní hlášení podává každý plátc DPH, a to vždy do 25. dne po skončení zdaňovacího období. Kontrolní hlášení se vyplňuje elektronicky a v elektronické podobě se zasílá finančnímu úřadu. Dodání zboží do Německa plátcovi daně se do kontrolního hlášení neuvádí (Finanční správa, 2017).

C. ODDÍL – daň z přidané hodnoty				
I. Zdanitelná plnění		ř.	Základ daně	Daň na výstupu
Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku	základní	1		
	snížená	2		

Obrázek 3: Přiznání k DPH při dodání do Německa neplátcovi daně

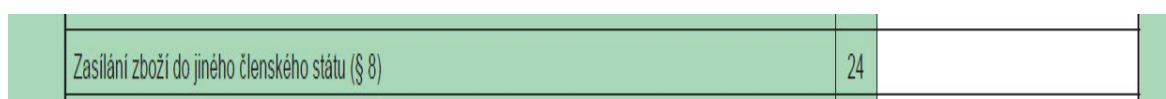
Zdroj: vlastní zpracování

5.2 Zasilání zboží do Německa

Další situace, která může nastat, je, pokud podnik, který je plátcem daně, dodává své zboží osobě, pro kterou není pořízení zboží z jiného členského státu předmětem daně v místě určení tohoto zboží. Nejčastěji se jedná o dodání zboží soukromé osobě s využitím komunikace na dálku, občanovi Německa pomocí e-shopů či zásilkových obchodů. Takováto situace se nazývá zasilání zboží. Podmínkou pro to, aby se jednalo o zasilání zboží, je, že toto zboží musí být odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu dodavatelem nebo jím zmocněnou třetí osobou. O zasilání zboží se nejedná, pokud jsou dodávány nové dopravní prostředky, zboží s montáží nebo instalací, použité zboží,

umělecká díla, sběratelské předměty nebo starožitnosti. Při zasílání zboží vypočítává a odvádí daň vždy dodavatel zboží, který je plátcem daně.

Při zasílání zboží do jiného členského státu je dodavatel povinen vystavit daňový doklad, ten musí obsahovat náležitosti běžného daňového dokladu a neobsahuje daňové identifikační číslo osoby, pro kterou bylo zboží zasíláno. Pokud plátce zasílá zboží do jiného členského státu, musí si hlídat, zda nepřekročil limit pro zasílání zboží stanovený státem, do kterého zboží zasílá. Německo má limit zasílání zboží 100 000 EUR. Tento limit je stanoven za kalendářní rok, tj. od 1. ledna do 31. prosince. Pokud dodavatel limit nepřekročil, je místem plnění tuzemsko a dodání zboží se zdaňuje českou DPH, tedy 21 %. Toto dodání se zaznamená na řádek č. 1 či 2 v daňovém přiznání a následně do oddílu A4 či A5 v kontrolním hlášení. Pokud ovšem tento limit hodnoty zboží daný státem firma překročí, pak je povinna se registrovat k dani z přidané hodnoty v tomto členském státě a své zboží zdaňovat daní příslušnou tomuto členskému státu, tedy německou DPH, jejíž základní sazba činí 19 %. Podnik pak musí odvést DPH a podávat daňové přiznání podle pravidel tohoto členského státu (Německa). V českém daňovém přiznání uvede nadlimitní zasílání zboží do řádku č. 24 a do kontrolního hlášení toto plnění neuvádí (Uctovani.net, 2016).

Zasílání zboží do jiného členského státu (§ 8)	24
--	----

Obrázek 4: Přiznání k DPH při zasílání zboží do Německa nad limit

Zdroj: vlastní zpracování

Pokud nastane situace, kdy firma zasílá své zboží do Německa a např. 7. září překročí limit zasílání zboží 100 000 EUR, pak bude firma do 6. září zdaňovat dodávku českou 21% DPH a od 7. září už bude povinna provést registraci v Německu a zboží danit německou 19% DPH. Každý členský stát EU má rozdílný limit pro zásilkový prodej, tento limit lze nalézt v Zákoně o DPH příslušného státu. Následující tabulka ukazuje přehled států a jejich limity pro zasílání zboží.

Tabulka 4: Limity pro zasílání zboží u členských států EU

LIMIT	STÁTY
35 000 EUR	Rakousko, Belgie, Kypr, Estonsko, Finsko, Řecko, Maďarsko, Irsko, Itálie, Lotyšsko, Malta, Portugalsko, Slovinsko, Slovensko, Španělsko
100 000 EUR	Francie, Německo, Lucembursko, Nizozemí
70 000 BGN	Bulharsko
270 000 HRK	Chorvatsko
280 000 DKK	Dánsko
125 000 LTL	Litva
160 000 PLN	Polsko
118 000 RON	Rumunsko
320 000 SEK	Švédsko
70 000 GBP	Velká Británie
1 140 000 CZK	Česká republika

Zdroj: Kuneš 2017: Abeceda DPH 2017

Z tabulky je patrné, že nejvyšší limity pro zasílání zboží mají Francie, Německo, Lucembursko a Nizozemí, tedy 100 000 EUR. Velká Británie má v přepočtu přibližně 80 000 EUR, což je druhý nejvyšší limit. Ostatní státy se pohybují v rozmezí od 25 000 do 45 000 EUR, přičemž nejnižší limit má Rumunsko. Do České republiky mohou členské státy zasílat své zboží bez povinnosti k registraci k české DPH do částky přibližně 45 000 EUR. Kromě výše popsané povinné registrace k DPH při překročení příslušného limitu umožňuje evropská legislativa i dobrovolnou registraci k DPH ve státě určení zasílaného zboží. Po takové dobrovolné registraci zdaňuje dodavatel zasílané zboží ve státě jeho určení okamžitě bez ohledu na dosahovaný obrat.

5.3 Konsignační sklad

Třetí situace, která může nastat, je dodání zboží v rámci Německa pomocí konsignačních skladů. Konsignační sklad je sklad zpravidla v prostorách firmy odběratele – německého partnera. V tomto skladu má dodavatel uskladněné své výrobky, materiál či polotovary a odběratel je v případě potřeby odčerpává. O odčerpávání musí podávat dodavateli report, tzv. konsignaci, ten pak na základě těchto reportů vystavuje německému odběrateli faktury. Při každém odběru z tohoto skladu platí odběratel dodavateli finanční odměnu. Dodavatel – český podnik – zboží po odčerpání odběratelem průběžně doplňuje. Odběratel zodpovídá

za ztrátu nebo poškození zboží. Pokud taková skutečnost nastane, je odběrateli vyfakturována jako odběr zboží a odběratel musí vše uhradit. Odběratel by proto měl mít konsignační sklad pojištěný proti krádeži, živelným pohromám atd. (Shopcentrik, 2018).

Konsignační zboží musí mít odběratel oddělené od svého vlastního zboží. Výhodou pro odběratele je, že nemusí na objednané zboží čekat příliš dlouho, protože ho má dodavatel již vyrobené a umístěné ve skladu odběratele, ten si ho může z konsignačního skladu vyzvednout, kdy potřebuje. Jakmile je ukončeno dodání do konsignačního skladu, tj. zboží je zde umístěno, za zboží zodpovídá odběratel. Místem plnění je místo, kde se nachází konsignační sklad, tzn. Německo. České firmy provozující v Německu konsignační sklady jsou povinny se zaregistrovat k německé DPH. Zboží uložené v tomto skladu musí pak prodávat s německou DPH. Všechny změny prováděné v konsignačním skladu je česká firma povinna zaznamenávat v rámci systému VIES jako tzv. přemístění zboží, dále musí v rámci německých daňových hlášení a přiznání v SRN řádně vypořádat daň z přidané hodnoty. Případná povinnost statistických hlášení INTRASTAT o pohybu zboží mezi členskými státy vzniká až po dosažení obrátových limitů v příslušných členských státech. Roční limit na vstupu i výstupu zboží v České republice činí osm milionů CZK, v SRN jsou pak obrátové limity stanoveny ve výši 500 tisíc EUR.

5.4 Přiznání k DPH

Nyní bude definováno a popsáno přiznání k DPH, jelikož se s ním při své ekonomické činnosti setkají všichni plátcí DPH. Ti jsou povinni podávat přiznání k DPH i za předpokladu, že jim nevznikla daňová povinnost. Přiznání k DPH je dokument vydaný Ministerstvem financí a má podobu formuláře (viz Příloha D). Každý plátec ho musí podávat do 25 dnů od skončení zdaňovacího období, jímž je zpravidla kalendářní měsíc, a tuto lhůtu nelze prodloužit. Do tohoto přiznání se evidují přijaté faktury, vydané faktury, pokladní doklady a veškeré doklady, které mají náležitosti daňových dokladů. Je nutné řádně kontrolovat datum přijetí dokladu, aby byl zaevidován do příslušného zdaňovacího období.

Přiznání k DPH se dělí na řádné, dodatečné a opravné. Řádné přiznání je podáváno do termínu pro podání přiznání k DPH (do 25. dne měsíce následujícího po příslušném

zdaňovacím období). Dodatečné přiznání se podává po lhůtě stanovené pro řádné přiznání. Jsou v něm zaznamenány pouze rozdílné údaje. Je vystaveno při zjištění neúplnosti přiznání řádného, např. pokud plátce zjistil, že má mít nižší nárok na odpočet či vyšší daňovou povinnost, a jiné věcné chyby. Do tohoto přiznání musí plátce uvést datum zjištění důvodu pro podání dodatečného přiznání. Dodatečné přiznání lze podat do konce měsíce, který následuje po měsíci, v němž byla zjištěna věcná chyba. Opravné přiznání se podává, stejně jako přiznání řádné, do termínu pro podání přiznání. Zapisují se do něj údaje úplné. Podává se pouze v případě, že po odevzdání řádného přiznání plátce objevil neúplné nebo chybné informace (PortalPohoda.cz, 2013).

Daňové přiznání může být jak v tištěné, tak v elektronické podobě. Pokud je v podobě elektronické, je nutné, aby měl plátce ověřený elektronický podpis. Toto přiznání se odesílá na finanční úřad. Po zapsání veškerých údajů z podnikové evidence DPH je vypočítán rozdíl mezi DPH vybranou od odběratelů a DPH zaplacenou dodavatelům. Pokud firmě vznikne vlastní daňová povinnost, musí ji uhradit do termínu pro podání přiznání. Tato částka může být zaplacená v hotovosti na pokladně finančního úřadu či převodem na bankovní účet finančního úřadu. Pokud firma vypočítá nadměrný odpočet, pak je jí částka poslána na účet maximálně do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu.

Přiznání k DPH je rozděleno do tří oddílů – A, B a C. V oddíle A lze nalézt identifikační údaje finančního úřadu, dále skutečnost, zda se jedná o přiznání řádné, dodatečné nebo opravné, a identifikační údaje plátce DPH, zejména jeho název, DIČ a adresu. Oddíl B obsahuje prohlášení zapisovatele o správnosti informací uvedených v tomto přiznání, jeho osobní údaje a vlastnoruční podpis. Oddíl C je rozdělen na šest částí označených římskými čísly. První část zaznamenává veškerá zdanitelná plnění, přičemž každé plnění je rozdělené na sníženou a základní sazbu DPH. Druhá část obsahuje ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně. Tento oddíl obsahuje řádky 20 až 26, na které bylo poukázáno výše při dodání zboží do Německa. Třetí část obsahuje doplňující informace. Ve čtvrté části se uvádí nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění, který je také rozčleněn na základní a sníženou sazbu. Pátá část zahrnuje krácení nároku na odpočet daně, kam lze zařadit nájem nemovitosti, prodej dlouhodobého majetku či

poskytnuté finanční služby. Šestá část konečně uvádí samotný výpočet daně čili výpočet vlastní daňové povinnosti nebo nadměrného odpočtu.

Kromě přiznání k DPH musí plátce vyplnit ještě kontrolní hlášení, které bylo zavedeno od 1. ledna 2016. Zdaňovacím obdobím je, stejně jako u přiznání k DPH, kalendářní měsíc. Do kontrolního hlášení plátce uvede svoji identifikaci, prohlášení, evidenční čísla faktur, datum povinnosti přiznat daň, základ daně a daň členěnou po jednotlivých sazbách daně. Kontrolní hlášení bylo zmíněno výše.

Dalším důležitým hlášením je souhrnné hlášení, to je plátce povinen podat, pokud dodal zboží do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě. Souhrnné hlášení slouží jednotlivým členským státům ke kontrole, zda bylo dodávané zboží v rámci EU zdaněno. Souhrnné hlášení lze podat pouze elektronicky a podává se také do 25 dnů od skončení kalendářního měsíce. V tomto hlášení se uvádějí kódy zemí, kam bylo zboží dodáno, DIČ odběratele a celková hodnota jednotlivých plnění.

5.5 Zhodnocení výsledků analýzy

Cílem práce bylo analyzovat DPH, zejména její fungování v rámci mezinárodního obchodu, ukázat, jaký vliv má DPH na obchodování podnikatelů s ostatními zeměmi, a dále také co musí podnik v rámci DPH zařídit, pokud chce se zahraničím obchodovat. Cíl práce byl naplněn díky analýzou konkrétní situace, kdy český podnik obchoduje s Německem. Byla zde rozebrána povinnost k dani a došlo k potvrzení tvrzení z teoretické části, kde byly definovány pojmy a charakterizováno dodání zboží.

Modelová studie analyzovala, co všechno musí podnik obstarat při dodání zboží do Německa. Pokud chce český podnik dodávat své zboží do Německa, musí si rozmyslet, jakou formu vstupu využije. Pokud své zboží dodává nějaké německé firmě, pak zvolí klasické dodání zboží nebo dodání pomocí konsignačních skladů. Jestliže je německý partner spolehlivý, pak je asi nejlepší způsob dodávání do konsignačních skladů, jelikož německý odběratel má zboží k dispozici prakticky ihned. Pro českou firmu to ovšem znamená mít výrobky předem připravené s tím, že není jisté kdy si je německý odběratel přesně odebere. Proto je toto dodání vhodné, jestliže odběratel potřebuje tyto výrobky či

materiál pro svoji další výrobu a používá je prakticky každý den. Dodavatel se musí ovšem při dodání do konsignačních skladů také registrovat k DPH v Německu, což pro něj může být nepraktické. Pokud česká firma dodává nějaké soukromé osobě v Německu, pak volí zaslání zboží. Při zaslání zboží do Německa si musí hlídat limit 100 000 EUR, při jehož překročení je také česká firma povinna registrovat se k německé DPH.

V rámci mezinárodního obchodu je DPH důležitým prvkem. Musí ji řešit každý podnikatel, který dováží či vyvážá své zboží. Musí si zjistit, zda má povinnost k dani (a kde) nebo zda je jeho plnění od daně osvobozené. Pokud chce podnik se zahraničím obchodovat, nesmí zapomenout zaznamenávat svá plnění do kontrolních systémů a přiznávat daň.

Závěr

Bakalářská práce se věnovala problematice daně z přidané hodnoty v mezinárodním prostředí, zejména v prostředí Evropské unie. Oblast daně z přidané hodnoty je velmi rozsáhlá a komplikovaná, proto nebylo možné v této práci zkoumat problematiku v celé její šíři. Daně jsou nedílnou součástí každé ekonomiky a daň z přidané hodnoty je nejvýznamnějším příjmem státního rozpočtu ČR.

Práce měla za cíl analyzovat daň z přidané hodnoty a vysvětlit její fungování v mezinárodním prostředí. Práce popsala, o co vše se musí podnik zajímat, pokud chce obchodovat se zahraničím, a postupovala od obecných pojmů ke konkrétním. Nejprve byl definován daňový systém České republiky, zde bylo uvedeno členění daní na přímé a nepřímé a jejich význam pro českou ekonomiku. Dále byly definovány základní pojmy týkající se DPH, a to z toho důvodu, aby mohlo být této problematice lépe porozuměno. V další části byl vysvětlen vývoj daně v prostředí Evropské unie, tato část udává důvody pro zavedení daňové harmonizace a popisuje, jak státy EU přecházely z kaskádového systému daně z obratu na jednotný systém daně z přidané hodnoty. Nabízí také výčet sazeb všech členských států Evropské unie. V následující kapitole byla DPH zasazena do mezinárodního prostředí a byly zde vymezeny pojmy dodání zboží, pořízení zboží, dovoz a vývoz, dále podmínky pro osvobození od daně a co musí podnik obstarat při obchodování se zahraničím. Poslední část nabídla modelovou studii dodání zboží německému podniku. Byly zde uvedeny tři hlavní situace, které mohou nastat, a také vysvětleno, kdy se musí podnik registrovat k dani v jiném členském státě. Dále zde bylo podrobně rozebráno daňové přiznání. V samotném závěru bylo zhodnoceno dosažení cílů.

Při obchodování se zahraničím si musí dát podnik pozor, aby přiznal a odvedl daň ve správné výši a ve správném státě. Každý podnikatel by si měl proto nastudovat zákon o dani z přidané hodnoty. Podnik také musí rozlišit, zda dodává své zboží plátcí či neplátcí DPH. Evropská unie se již dlouho snaží o celkovou daňovou harmonizaci, ale sjednotit sazby daně se jí dosud nepodařilo. Důvod je, že členské státy si nechtějí nechat zasahovat do hospodaření svého státu a jejich daňové politiky.

Tato práce pomůže podnikatelům lépe pochopit problematiku DPH a její význam při obchodování v rámci EU. Bude podpůrným materiálem pro všechny podniky, které zvažují dodávat své zboží do Německa. Dozvědí se, o co všechno se musí postarat v rámci DPH a na jaké věci si musí dát pozor, co a kam vyplnit.

Seznam použité literatury

Knižní zdroje

BENDA, Václav. 2016. *DPH při obchodování se zbožím v rámci EU a se třetími zeměmi*. Praha: Svaz účetních, Metodické aktuality Svazu účetních. ISBN 978-80-87367-68-1.

GALOČÍK, Svatopluk a František LOUŠA. 2017. *DPH a účtování: přeprava, dovoz, vývoz, služby*. 7. vyd. Praha: Grada Publishing. ISBN 978-80-247-5838-1.

HUŠÁKOVÁ, Zdeňka a Martina MATĚJKOVÁ. 2012. *DPH ve zdravotnictví, školství a sociálních službách*. Praha: C.H. Beck. ISBN 978-80-7400-438-4.

JURČÍK, Radek. 2015. *Daňové systémy v České republice a v mezinárodním srovnání se zaměřením na aktuální trendy*. Ostrava: Key Publishing. ISBN 978-80-7418-176-4.

KLIMEŠOVÁ, Ludmila. 2014. *Daňová optimalizace*. Praha: Právo a management. ISBN 978-80-87974-06-3.

KUBÁTOVÁ, Květa. 2015. *Daňová teorie a politika*. 6. aktualiz. vyd. Praha: Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7478-841-3.

KUNEŠ, Zdeněk a Zdeněk VONDRÁK. 2017. *Abeceda DPH 2017*. 4. aktualiz. vyd. Olomouc: ANAG. ISBN 978-80-7554-087-4.

MACHKOVÁ, Hana, Eva ČERNOHLÁVKOVÁ a Alexej SATO. 2014. *Mezinárodní obchodní operace*. 6. aktualiz. a dopl. vyd. Praha: Grada Publishing. ISBN 978-80-247-4874-0.

MARKOVÁ, Hana. 2017. *Daňové zákony 2017: úplná znění platná k 1.1.2017*. 26. vyd. Praha: Grada. ISBN 978-80-271-0451-2.

NERUDOVÁ, Danuše. 2014. *Harmonizace daňových systémů zemí Evropské unie*. 4. vyd. Praha: Wolters Kluwer. ISBN 978-80-7478-626-6.

ŠIROKÝ, Jan. 2012. *Daně v Evropské unii* 5. vyd. Praha: Linde. ISBN 978-80-7201-881-9.

ŠIROKÝ, Jan, Regína STŘÍLKOVÁ. 2015. *Trend, development, role and importance of VAT in the EU*. Brno: CERM. ISBN 978-80-7204-908-0.

ŠIROKÝ, Jan, Regína STŘÍLKOVÁ a Michal KRAJŇÁK. 2016. *Trend, Development, Role and Importance of Corporate Taxes in the EU*. Brno: CERM. ISBN 978-80-7204-940-0.

VANČUROVÁ, Alena a Lenka LÁCHOVÁ. 2014. *Daňový systém ČR 2014*. 12. aktualiz. vyd. Praha: 1. VOX. ISBN 978-80-87480-23-6.

Internetové zdroje

Co je to Intrastat a jak funguje Intrastat v roce 2018?. Intrastat [online]. 2018 [cit. 2018-03-19]. Dostupné z: <http://www.intrastat.cz>

Časté otázky – VIES. Evropská komise [online]. 2018 [cit. 2018-03-19]. Dostupné z: http://ec.europa.eu/taxation_customs/vies/faq.html#item_1

Česko-německý zahraniční obchod. Ministerstvo zahraničních věcí [online]. 2017 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z: https://www.mzv.cz/berlin/cz/obchod_a_ekonomika/cesko_nemecke_hospodarske_vztahy/cesko_nemecky_zahranicni_obchod_v_r_2016.html

Daň silniční. Businessinfo [online]. 2018-01-06 [cit. 2018-02-02]. Dostupné z: <http://www.businessinfo.cz/cs/clanky/dan-silnicni-3537.html>

Daně. Finanční správa [online]. 2017 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z:
<http://www.financnisprava.cz/cs/dane/dane/dan-z-pridane-hodnoty/kontrolni-hlaseni-DPH/soubory-ke-stazeni>

Desatero pro obchodování s Německem. CzechTrade [online]. 2018 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z: <https://www.czechtrade.cz/czechtrade-svet/evropska-unie/nemecko/obchodovani-nemecko>

DPH v Německu. Export do SRN [online]. 2017 [cit. 2018-02-20]. Dostupné z:
<https://www.exportdosrn.cz/info/dane-v-nemecku/dph-v-nemecku/>

Germany indicators. World data bank [online]. 2018 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z:
<https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.KD.ZG?locations=DE>

Konsignační sklad. Shopcentrik [online]. 2018 [cit. 2018-02-20]. Dostupné z:
<http://www.shopcentrik.cz/slovník/konsignacni-sklad.aspx>

Německo. CzechTrade [online]. 2018 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z:
<https://www.czechtrade.cz/czechtrade-svet/evropska-unie/nemecko>

Německo. Evropská unie [online]. 2017 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z:
https://europa.eu/european-union/about-eu/countries/member-countries/germany_cs

Německo: Základní charakteristika teritoria. BusinessInfo [online]. 2018 [cit. 2018-04-20]. Dostupné z: <http://www.businessinfo.cz/cs/clanky/nemecko-zakladni-charakteristika-teritoria-19041.html#sec7>

Přiznání k dani z přidané hodnoty. Portál pohoda [online]. 2013 [cit. 2018-02-20]. Dostupné z: <https://portal.pohoda.cz/dane-ucetnictvi-mzdy/dph/sestaveni-priznani-k-dph/>

Režimy s hospodářským účinkem. Celní správa [online]. 2018 [cit. 2018-04-08]. Dostupné z: <https://www.celnisprava.cz/cz/clo/celni-rizeni/RHU/Stranky/default.aspx>

Údaje z výběru daní. Finanční správa [online]. 2017 [cit. 2018-02-20]. Dostupné z:
<http://www.financnisprava.cz/cs/dane/analyzy-a-statistiky/udaje-z-vyberu-dani>

Value-added tax and its efficiency: EU–28 and Turkey. ProQuest [online]. 2017 [cit. 2018-04-27]. Dostupné z: <https://search.proquest.com/docview/1920621863/51E8F4AF962E4E19PQ/26?accountid=17116>

VAT - European Commission. Evropská komise [online]. 2018 [cit. 2018-03-02]. Dostupné z: https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat_en

Zasílání zboží do EU. Účtování [online]. 2016 [cit. 2018-02-20]. Dostupné z:
<https://www.uctovani.net/clanek.php?t=Zasilani-zbozi-do-EU-z-pohledu-DPH&idc=271>

Seznam příloh

Příloha A – Přehled vývoje inkasa uvedených daní v ČR (v mil. Kč).....	55
Příloha B – Potvrzení o přidělení Stauer Nummer.....	56
Příloha C – Potvrzení o přidělení Umsatzsteuer-Identifikationsnummer	57
Příloha D – Přiznání k DPH.....	58

Příloha A – Přehled vývoje inkasa uvedených daní v ČR (v mil. Kč)

Daň	2012	2013	2014	2015	2016
Daň z přidané hodnoty	278 231	308 461	322 879	331 836	349 460
Daň z příjmů PO	120 461	113 052	123 179	138 140	156 401
Daň z příjmů vyb. srážkou	20 781	20 488	24 029	25 099	24 462
Daň silniční ³	5 206	5 273	5 539	5 814	5 970
Daň dědická ³	71	76	59	31	10
Daň darovací ³	3 368	108	74	-4 434	-351
Daň z převodu nemovitostí ³	7 660	8 894	3 686	210	176
Daň z nabytí nemovitých v. ¹			5 600	10 982	12 697
Ost. příjmy, odvody, pokuty a popl.	3 039	1 869	2 287	3 749	4 172
DPFO podnikatelů	3 261	2 680	1 128	2 498	6 849
PDFO ze záv. činnosti	119 787	126 134	130 867	136 125	149 392
Daň z nemovitých věcí ²	9 541	9 847	9 910	10 313	10 582
Odvod z elektřiny ze slun. záření	6 403	5 817	2 042	1 932	1 926
Odvod z loterií §41b odst.1	1 287	2 076	1 713	1 938	2 448
Odvod z loterií §41b odst.2,3,4	4 649	5 981	6 209	6 162	8 004
CELKEM	583 746	610 757	639 199	670 396	732 197

1) Od 1.1.2014 nově vzniklý druh příjmu dle z.o.č. 340/2013 Sb.

2) Úprava názvu dle z.o.č. 344/2013 Sb.

3) Dle z.č. 357/1992 Sb. Platného do 31.12.2013

Zdroj: vlastní zpracování podle www.financnisprava.cz

Příloha B – Potvrzení o přidělení Steuer Nummer

Finanzamt
Chemnitz-Süd

FA Chemnitz-Süd
09097 Chemnitz

KODAP s.r.o.
Ondrej Macoun Steuerber.
1. maje 97
46001 LIBEREC
TSCHECHISCHE REPUBLIK

Datum 3. April 2013
Durchwahl 2554
Bearbeiter Herr Riedel
Zimmer 1.E16
Steuernummer/
Aktenzeichen 214 / 196 / 83911 SO422
IdNr.

für [REDACTED] 14700 PRAHA 4, TSCHECHISCHE REPUB-
LIK

UMSATZSTEUERLICHE ERFASSUNG IN DEUTSCHLAND

Sehr geehrte Damen und Herren,

oben genannter Firma wurde folgende Umsatzsteuernummer zugeteilt:

214 / 196 / 83911

Die Steuernummer ist gültig ab dem 01.02.2013.

Bitte geben Sie die Steuernummer im Schriftverkehr mit dem Finanzamt immer an. Wenn Zahlungen an das Finanzamt geleistet werden, geben Sie bitte Steuernummer und Zahlungszeitraum an.

Solange Sie keine anders lautende Mitteilung erhalten, sind Sie zunächst verpflichtet, *monatliche Umsatzsteuer-Voranmeldungen* abzugeben. Die Voranmeldungen müssen grundsätzlich bis zum 10. Tag nach Ablauf des jeweiligen Voranmeldezeitraums im Finanzamt eingereicht worden sein. Bis dahin muss ebenfalls der selbst errechnete Steuerbetrag auf dem unten aufgeführten Konto des Finanzamtes eingegangen sein.

Die Voranmeldung für Februar 2013 reichen Sie bitte umgehend, die für März 2013 bis zum 10.04.2013 nach.

Die Umsatzsteuer-Voranmeldungen sind grundsätzlich elektronisch zu übermitteln. Die dazu nötige Software können Sie kostenlos unter „www.elsterformular.de“ herunterladen.

Hausanschrift
Finanzamt Chemnitz-Süd
Paul-Bertz-Straße 1
09120 Chemnitz-Süd

Telefon
(0371) 279-0
Telefax
(0371)227065

Bankkonten f. Inlandszahlungen
BBk Chemnitz
Konto-Nr. 870 015 01
BLZ 870 000 00

Sprechzeiten
Montag 08:00-16:00 Uhr
Dienstag 08:00-18:00 Uhr
Mittwoch 08:00-13:00 Uhr
Donnerstag 08:00-18:00 Uhr
Freitag 08:00-13:00 Uhr

Hinweise
Zu erreichen mit
Buslinie 43
Straßenbahnlinie 4

E-Mail: poststelle@fa-chemnitz-sued.smf.sachsen.de
Internet: www.finanzamt.sachsen.de

Bankkonten f. Auslandszahlungen
BBk Chemnitz
IBAN DE29 8700 0000 0087 0015 01
BIC MARKDEF1870

Behinderten-
parkplätze
befinden sich
vor dem Amt

Příloha C – Potvrzení o přidělení Umsatzsteuer-Identifikationsnummer

Bundeszentralamt
für Steuern

POST-
ANSCHRIFT

Bundeszentralamt für Steuern, 66738 Saarlouis

DV 04 0,45 Deutsche Post

P.P. / PRIORITY

*00010863*0296*0005499*0304*

14700 PRAHA 4
TSCHECHISCHE REPUBLIK

HAUSANSCHRIFT Ahornweg 1-3, 66740 Saarlouis

BEARBEITET VON Servicegruppe Umsatzsteuer-Kontrollverfahren

TEL +49 (0) 228 406 1222

FAX +49 (0) 228 406 3801

E-MAIL kontakt-vergabe@bzst.bund.de

INTERNET www.bzst.bund.de

BETREFF

Bescheid über die Erteilung der Umsatzsteuer-Identifikationsnummer (USt-IdNr.)

ANLAGEN

GZ (bei Antwort bitte angeben) SI II 701/SI I 915 - S 7427 c - DE287912035

DATUM

29.03.2013

000000
010863
005499
00001
00002
0127

Sehr geehrte Damen und Herren,

Sie erhalten die USt-IdNr.: **DE287912035**

Ihren ausländischen Geschäftspartnern kann die Richtigkeit und Gültigkeit dieser USt-IdNr. über Anfrage bei der zuständigen Behörde des anderen Mitgliedstaates bestätigt werden.
Bitte beachten Sie, dass Bestätigungsanfragen Ihrer ausländischen Geschäftspartner nur dann positiv beantwortet werden können, wenn Sie exakt (auch hinsichtlich der Schreibweise) folgende Anschriftendaten verwenden.

14700 PRAHA 4
TSCHECHISCHE REPUBLIK

Sollten sich diese Daten ändern, melden Sie dies bitte Ihrem **zuständigen Finanzamt**.

Ich bitte Sie, die USt-IdNr. bei Schriftwechsel oder telefonischen Rückfragen stets anzugeben und diesen Bescheid gut aufzubewahren.

01 LEW1803 - 25.02.2011

Gläubige Arbeitszeit
Kernzeit:
Mo-Do 09.00 - 15.00 Uhr
Fr 09.00 - 13.00 Uhr

* J 0861744 / 003 / 00005498 *

00000027

Příloha D – Přiznání k DPH

Než začnete vyplňovat tiskopis, přečtěte si, prosím, pokyny.
Údaje v daňovém přiznání se uvedou zaokrouhlené na celé koruny.

A. ODDÍL

Finančnímu úřadu pro / Specializovanému finančnímu úřadu

Územní pracoviště v, ve, pro

Daňové identifikační číslo

Rodné číslo / IČ

řádné dodatečné opravné

Důvody pro podání dodatečného daňového přiznání zjištěny dne

Počet příloh / listů /

otisk podacího razítka finančního úřadu

PŘIZNÁNÍ

k dani z přidané hodnoty

za zdaňovací období: měsíc čtvrtletí rok

za období od do

Plátce daně § 6 až § 6f	Identifikovaná osoba § 6g až § 6l	Neexistují-li údaje pro stranu 2, proškrtněte (X)	
Skupina § 5a	Neplátce daně § 19 nebo § 108	Kód zdaňovacího období následujícího roku	

Právnícká osoba: Název právnické osoby

Fyzická osoba: Příjmení Jméno Titul

Sídlo právnické osoby / adresa místa pobytu fyzické osoby podle § 13 odst. 1 daňového řádu:

a) obec b) PSČ c) telefon

d) ulice (nebo část obce) e) číslo popisné / orientační

f) e-mail g) stát

Hlavní ekonomická činnost

B. ODDÍL

**PROHLAŠUJI, ŽE VŠECHNY MNOU UVEDENÉ ÚDAJE V ODDÍLECH A, B, C TOHOTO PŘIZNÁNÍ JSOU PRAVDIVÉ A ÚPLNÉ
A STVRZUJI JE SVÝM PODPÍSEM**

Údaje o podepisující osobě: Kód podepisující osoby:

Jméno(-a) a příjmení / Název právnické osoby

Datum narození / Evidenční číslo osvědčení daňového poradce / IČ právnické osoby

Fyzická osoba oprávněná k podpisu (je-li daňový subjekt či zástupce právnickou osobou),
s uvedením vztahu k právnické osobě (např. jednatel, pověřený pracovník apod.)
 Jméno(-a) a příjmení / Vztah k právnické osobě

Daňový subjekt / Osoba oprávněná k podpisu

Datum <input type="text"/>	Otisk razítka <input type="text"/>	Vlastnoruční podpis daňového subjektu / osoby oprávněné k podpisu <input type="text"/>
-------------------------------	---------------------------------------	--

Kontaktní osoba Telefon

25 5401 MFin 5401 – vzor č. 20 1

C. ODDÍL – daň z přidané hodnoty

I. Zdanitelná plnění		ř.	Základ daně	Daň na výstupu
Dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku	základní	1		
	snížená	2		
Pořízení zboží z jiného členského státu (§ 16; § 17 odst. 6 písm. e); § 19 odst. 3)	základní	3		
	snížená	4		
Přijetí služby s místem plnění podle § 9 odst. 1 od osoby registrované k dani v jiném členském státě	základní	5		
	snížená	6		
Dovoz zboží (§ 23)	základní	7		
	snížená	8		
Pořízení nového dopravního prostředku (§ 19 odst. 4)		9		
Režim přenesení daňové povinnosti (§ 92a) – odběratel zboží nebo příjemce služeb	základní	10		
	snížená	11		
Ostatní zdanitelná plnění, u kterých je povinnost přiznat daň při jejich přijetí (§ 108)	základní	12		
	snížená	13		
II. Ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně				Hodnota
Dodání zboží do jiného členského státu (§ 64)			20	
Poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě vymezených v § 102 odst. 1 písm. d) a odst. 2			21	
Vývoz zboží (§ 66)			22	
Dodání nového dopravního prostředku osobě neregistrované k dani v jiném členském státě (§ 19 odst. 4)			23	
Zasílání zboží do jiného členského státu (§ 8)			24	
Režim přenesení daňové povinnosti (§ 92a) – dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb			25	
Ostatní uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně (např. § 24a, § 67, § 68, § 69, § 70, § 89, § 90, § 92)			26	
III. Doplňující údaje				
Zjednodušený postup při dodání zboží formou třístranného obchodu (§ 17) prostřední osobou		Pořízení zboží	30	
		Dodání zboží	31	
Dovoz zboží osvobozený podle § 71g			32	
Oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení (§ 44)		Věřitel	33	
		Dlužník	34	
IV. Nárok na odpočet daně		Základ daně	V plné výši	Krácený odpočet
Z přijatých zdanitelných plnění od plátců	základní	40		
	snížená	41		
Při dovozu zboží, kdy je správcem daně celní úřad		42		
Ze zdanitelných plnění vykázaných na řádcích 3 až 13	základní	43		
	snížená	44		
Korekce odpočtů daně podle § 75 odst. 4, § 77, § 79 až § 79c		45		
Odpočet daně celkem (40 + 41 + 42 + 43 + 44 + 45)		46		
Hodnota pořízeného majetku vymezeného v § 4 odst. 4 písm. d) a e)		47		
V. Krácení nároku na odpočet daně				
Plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně		50		
Hodnota plnění nezapočítávaných do výpočtu koeficientu (§ 76 odst. 4)		51	S nárokem na odpočet	Bez nároku na odpočet
Část odpočtu daně v krácené výši		52	Koeficient (%)	Odpočet
Vypořádání odpočtu daně (§ 76 odst. 7 až 10)		53	Vypořádací koeficient (%)	Změna odpočtu
VI. Výpočet daně				
Úprava odpočtu daně (§ 78 a násl.)		60		
Vrácení daně (§ 84)		61		
Daň na výstupu (součet 1 až 13 – 61 + daň podle § 108 jinde neuvedená)		62		
Odpočet daně (46 V plné výši + 52 Odpočet + 53 Změna odpočtu + 60)		63		
Vlastní daň (62 – 63)		64		
Nadměrný odpočet (63 – 62)		65		
Rozdíl oproti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání (62 – 63)		66		